

ПЕРЕЦЬ

ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА • № 6 червень 2018

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Так хто хотів мене з'їсти?!

МІЦНІШ ТРИМАЙТЕСЬ ЗА БАРАНКУ

Славень вітчизняних шляхобудівців*

Про нас ви згадуєте часто
Чи за кермом, чи без керма.
Це ми асфальт так вмієм класти,
Що щойно був і вже... нема.

Приспів:

Складають легенди
Про наші дороги,
Бо кращого бренду
Немає ні в кого.

Ми всі дороги одягаєм
У покриття тверде щораз,
Але воно... – причину знаєм –
М'яким стає вже після нас.

Приспів.

Якби не дощ, не сніг з морозом,
Не різних фур щодня потік,
Якби то їздив кожен возом,
То й покриття служило б вік.

Приспів.

Один про одного ми дбаєм,
Шануєм правило своє:
Одні кладуть, інші латають –
І для усіх робота є.

Приспів.

Ми горді, що у шляхобудах
Зносили робу не одну,
Списали сотні оборудок
На осінь, зиму і весну.

Приспів.

На шляхобудівському фронті
Все, як було в минулій грі:
Ті ж суперямкові ремонти,
Відкати знизу і вгорі.

Приспів.

Міцніш тримайтесь
за баранку,
Не розганяйтесь
під сто,
Якщо ви тільки
не на танку,
А на звичайному авто.

Приспів.

Штатний славнетворець
Аркадій МУЗИЧУК.

*Рекомендовано для виконання
самодіяльними колективами на власну музику.

ДУМКИ ШКЕРЕБЕРТЬ

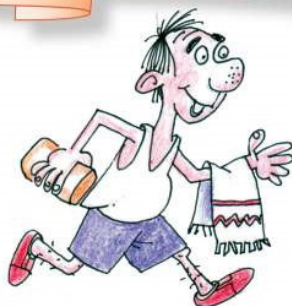
То нічого, що ми танцюємо під їх дудку, зате нашого гопака.
У нас такі далекосяжні плани, що ні до чого руки не доходять.
Життя не стоїть на місці – воно знає місця.
Кожен несе свій хрест, а ми – ще й чужий.
Якщо яйце вчить курку, значить, вона з ним носилася, як із писаним.
Останнє слово за тим, з кого останні штани зняли.
Одягнувши овечу шкуру, Вовк стає Бараном.
Найкращі поради дають майбутні зрадники.
Ходимо з високо піднятою... ціною.

Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ПІДКАЗКИ НЕ З ВЛАДНОЇ ЛАСКИ

Буристин копали – думали, що піт
Проміє очі на багатий світ.
Чому ж проблем з'явилась тільки грудя?
Бо очі вкрила жадоба полудя!

Якщо ріка та озеро – брудні,
Що страшно в них купатись і свині,
Ну, а в басейні жирні торгаші
Вирощують навари й бариші,
У розпач не впадай, земляче мій,
Не панікуй і матюків не сій.
Шмат мила й полотенецько бери –
І митися в маєток мера при!

Конспірологічний синдром

Почалося з того, що вкрали всі каністри: з бензином, тосолом і моторною оливою. У відповідь я сів і підрахував збитки. Виходило (на ціни того місяця) – вони становили місячну зарплатню. Далі розмірковувати завадив звук семигодинного випуску новин, який линув десь з-за стін. Прислухавшись, зрозумів: заважало щось інше, не інакше, як під вікном хтось точив ножі. Поглянув крізь шиби – нікого. Притамувавши роздратування, виявив, що то я скреготу зубами.

«Не можна впадати в такий розпач», – подумки наказав собі і почав рахувати до ста. Перша сотня виявилась непомічною. Друга – теж. Я рахував цілий день. Множив, ділив, добував квадратний корінь. Математика не допомагала. Тоді я взявся співати «Бодай ся когут знудив».

– Пияки нещасні, – почув я за спиною біля ляди з хлібом. – Люди бідують, а їм весело.

Повернувшись мовчки з магазину додому, вислухав дружину, інтернаціонально співчутливу вихованку часів застою:

– У Сомалі голод, в Італії політична криза, а ти раюєш у своєму нікчемному горі. Соромно!

«І справді гідко, – подумалось. – Треба кінчати з егоїзмом. Подумаєш – нещастя...» Життя стало в наїжджену колію і так котилося кілька діб. Але якось ранком у двері подзвонили.

– Вуйку, – сказав, привітавшись, сусідський хлопчик, – ми збираємо офіру на підгодовлю бродячих псів. З вас дві гривні.

Я дав. Але добросерде хлоп'я не йшло.

– У вас вночі хтось колупався в машині.

Я вилетів у двір. На моєму «Кадеті» не було верхнього вентиляційного люка.

Тихо в журливий задумі падав дощ, і за рівнем води в салоні можна було зробити висновок, що злодії працювали ще звечора.

Я запитав пенсіонерку на балконі, чи не помітила чогось особливого, підозрілого. Вона, відколи одружився її син, сиділа на балконі усе життя, йдучи з нього тільки під час сильних циклонів.

– Ви, мабуть, про лючок? – уточнила вона. – Я запитувала тих майстрів. Вони сказали, що беруть його на ремонт, і все погджено з вами.

Тоді я сів за кермо, дав газу і помчав до гаражного кооперативу запитати, може, там є порожній бокс. За будь-яку ціну.

За будь-яку знайшовся. Але мене попередили, що в ньому досить легко знімається брама. Петлі виходять надвір, і якщо злодії придуть із переносною електрозваркою...

«Ні, дзуськи, – поклявся я. – Не дамся».

Відтак припинив із жінкою подружні стосунки і переселився до гаража. Не те щоб я її кинув. Просто вийшло на зразок поїздки на нелегальні заробітки в Португалію.

Якоїсь ночі я побачив у щілину, як зблискує і палахкотить переносна електрозварка...

Бандитів було двоє, судячи з голосів, хлопці дебели. «Розвідним ключем справлюсь хіба що з одним, а другий як торохне...»

Вирішив піти на хитрість. Хай вони крадуть машину. Хай. А я лежатиму між передніми і задніми сидіннями. Коли ж вони доїдуть до своєї «малини» і вийдуть, я стрімголов перескочу до керма і – шукай вітру в полі.

До того ж запам'ятаю їхні прикмети для фоторобота.

Коли брама була знята, злодії почали лаятись:

– Ну й жлоб же цей «кадет»! Лючка не міг вставити – щоб він напудив у штани на весіллі!

Це – один. А другий:

– Ситуація міняється. У мене грип, і ускладнень я не хочу наживати.

«Бач, який вчений, може, й лікар, бандюга», – осудливо подумав я про нинішню інтелігенцію. Але другий вирішив інакше.

– Давай заженемо на ближню точку. А коли переполох вляжеться, переженемо куди збирались.

Ближньою точкою виявився бокс у паралельному ряді гаражів. Поставивши машину, бандити тут же зачинили на колодку двері і пішли геть. «Ну що, вкрали, песиголовці?!» – злорадів я, вийшовши зі схованки. Але змордований голодом і холодом, на ранок я почав стукати у браму. Марно – ніхто не підходив. Тоді зібрався з духом і щосили закричав. Голос мій, відбиваючись від стін, глушив мене.

– Ти що здурів?! Сусідів побудив, – це був голос дружини,

– А ти що, – крикнув їй брутально, – не знаєш, що вкрали машину, а я тут сиджу змерзлий та голодний і чекаю бандитського лома?!

– Заспокойся, – крикнула й вона. – Ти вдома, у власному ліжку. А нині лише шоста ранку.

Та я не заспокоївся. Побіг у трусах до телефону і набрав 102. Мені втомлено відповіли: «Таких, як ви, багато, і немає бензину їздити на кожний виклик». Лаючись, я повернувся до спальні. Дружина стояла в халаті і, поглядаючи на мене, крутила біля скроні пальцем.

– Дурнику, – заспокоювала вона. – У нас все гаразд – ми ніколи не мали машини, згорів телевізор, а холодильник не піддається ремонту. У нас нічого красти. Ти зрозумів? Спи спокійно, друже.

«Як добре, яке щастя!» – подумалося крізь оздоровлюючий сон.

Володимир ПАЛЬЦУН.
м. Львів.

У владу повернулись небораци,
Яким давно на звалище пора,
Бо з'ясувалось: смітникові баки,
Куди їх закидали, то діра.

Чом багаті не люблять народ?
Бо для них він – то зайвий лиш рот.

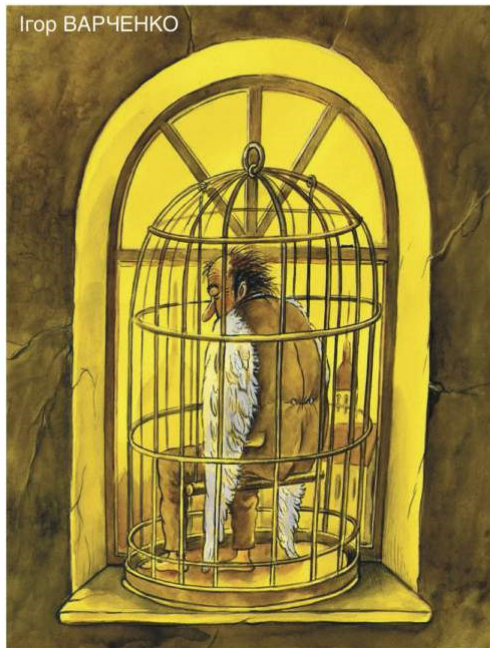
Юрій БЕРЕЗА.
м. Рівне.

Комунальна плата –
Ось і вся зарплата.
А як далі жити –
Владі не тужити,
Позаяк у неї –
Все нові ідеї,
З трону як не впасти
І як більше вкрати.

Володимир СОЛОНЬКО

Ігор ВАРЧЕНКО

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Чорноморськ, який вже багато років потерпає від зсувів ґрунту, отримує гроші на зміцнення берегової лінії. Про це на своїй офіційній сторінці у Facebook написав голова Одеської ОДА Максим Степанов.

«Чорноморськ нарешті перестане потерпати від зсувів! Сьогодні ми звернулись до Кабміну з проханням виділити кошти з резервного фонду для скорішого виконання всіх робіт. Проект є, і орієнтовна сума відома», – повідомив М. Степанов.

Аби вирішити проблему, Чорноморську потрібно 155 мільйонів гривень.

«Дякую всім за злагоджену роботу з цього питання. Мешканці міста страждали через зсуви 20 років. За цей час десятки будинків були зруйновані, десятки перетворились на аварійні. Нам знадобилося півроку, аби узгодити всі нюанси», – додав очільник ОДА.

Зумівши узбережжя прихватити,
Про котре часто марили вві сні,
Вони «забули» кошти угатити
У моли прибережні захисні.

Не тільки яхт діждалися причали,
Відбувся тут фантазії розгул.
І царських вілл вони набудували,
Які за море видно у Стамбул.

Зігнорували правила дідівські
Й закони наукових теорем –
Палаці і хорони королівські
Лягли на узбережжя тягарем.

Із аргументів це – уже остання
Причина, про яку усяк «забув»:
Спонукаючи берега сповзання,
Прискорили катастрофічний зсув.

Затрата і зусилля всяке мерхне,
Де харчу вимагають і моря,
Коли йде під укіс повзучий мергель,
Задіяний під впливом тягара.

Щоб збудувати захисні заслони
Й призупинити сповзання рухляку –
На це потрібно кинути мільйони,
Створити олігархам толоку.

У руки – флаг! Задумався чого ж ти?
Тобі у поміч божа благодать!
Одначе – дорогі нам власні кошти
Не хочеться у море викидять.

Бо є таке поняття, як «халява»...
На це у них працює інтелект:
В державне море хай-таки держава
Мільйони інвестує в цей проект.

Піщаних пляжів золоті матраци
Змиває море в безвість маяти...
Над Чорним морем вілли і палаци,
Яких за морем треба ще знайти.

Дмитро ШУПТА.

І
Справля круте й грубенке
Наш індивідуал:
У кожного – свій бенкет,
У кожного – свій бал.

На заздрість в небі зорям
Гримить: – Бабах! – Тарах!..
Дає над Чорним морем
Салюти олігарх.

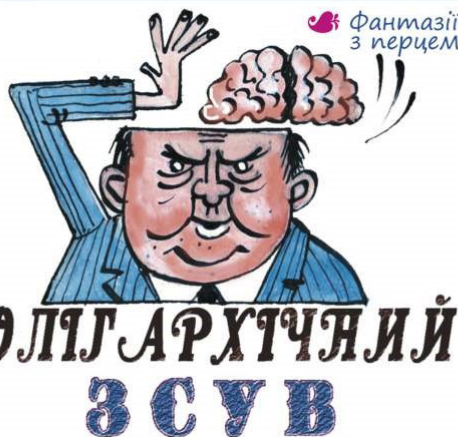
Причина нагодилась –
Танцює всяк, хто був,
Аж тріщина з'явилась
І розпочався зсув.

Гуляння – в повній мірі,
А спалахи – вгорі,
Їх видно у Ізмірі,
Їх видно в Анкарі.

У будь-якій обгортці
Салюти подають
Сьогодні в Чорноморці,
В Аркадії й де-будь.

Не одадь, на гальорці,
А тут ось – кожен хват...
Над морем в Чорноморці –
Увесь олігархат.

Створили панораму
З палат, розкішних вілл –
Бери в багетну раму
Оцю красу довкіл!

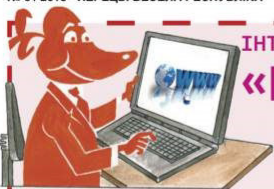
ОЛІГАРХІЧНИЙ ЗСУВ

Добротно сіють зерно
Вони на цій межі
Навік – не ефемерно
Мурують «бліндажі».

Ця ліпота підгор'я –
Немислиме «ревію».
Весь райський вигляд з моря
Небачений в раю.

Всьому є міра й доза
Попри господній гнів –
Таїться й тут загроза
У зсуві берегів.

II
Не всякі олігархи-верховоди
Проходили уроки катастроф,
Інакше б вони знали, скільки шкоди
У зсувах і який переполох!

ІНТЕРНЕТ-АГЕНЦІЯ «ПЕРЦЯ»

ЯЙЦЯМИ ЗАКИДАЛИ ЄВРОПУ

Чого-чого, а цього багатства у нас виявляється стільки, що найближчими роками навряд чи хто зможе позмагатися із нашими курочками-несучками.

Щоправда, і про наших півників не треба забувати. Про їх участь у яйценародженні зазвичай майже не згадують, а вони свою справу роблять «відмінно». І як наслідок – Україна стала найбільшим експортером яєць до країн Євросоюзу.

Майже кожне четверте яйце, яким смакують європейці, – несли наші кури. Як підрахували експерти, лише у січні, у найбільш яйценосному місяці, до країн ЄС надійшло майже 900 тонн яєць і яйцепродуктів. Більше того, хоч у цьому ми перегнали Америку, точніше США, які багато років лідирували на європейському яєчному ринку.

Так що з яйцями у нас усе гаразд. Можемо, якщо захочемо. Майже як у казочці: «Знесла курочка яєчко, не просте, а золоте». Тепер варто братися і за славнозвісні курячі «ніжки Буша».

**Шановні кури, цього мало
Тож гальмувати не слід.
Вікно в Європу прокльовали,
На черзі – увесь світ.**

А СУДДІ ХТО?

Пам'ятайте мудре народне прислів'я про сім няньок і дитя без ока. У нашому реальному корупційному житті аж нічим не краще. Правда, у ролі няньок серйозні мужики і тітки в погонах і без них із солідними

(у кілька десятків і сотень) тисяч зарплатами, із високими повноваженнями, із великими штатами, а за кілька років не можуть спіймати і посадити за ґрати хоч б одного солідного чиновника-корупціонера.

А всі ж вважають себе антикорупційними державними органами. Здавалося б, одні лише аббревіатури СГПУ, НАБУ, САП, НАЗК, АРМА, ДБР повинні наводити страх на хабарників. А з них, як із гуски вода – як брали так і беруть. Причому, хабар не падає у ціні. У ті ж самі сотні чи десятки тисяч євро і доларів оцінюють вони свої «послуги».

Усі ждуть, як манни з небес, антикорупційного суду. Наче у ньому працюватимуть люди з іншої планети, а не наші, доморощені служителі Феміди. Це по-перше.

А по-друге, що – усі інші суди у нас не антикорупційні за своїми повноваженнями? І воно насправді, як показує практика, так і є. Тоді якого дідька вони взагалі потрібні?

Із такою армією корупціонерів серед високих чиновників один суд не впорається. Як кажуть, один у полі не воїн.

**І по одному, і у парі
Хабарники в нас – хвацькі.
Їх вже на кожному гектарі,
Як жуків колорадських.**

ПРО ІМІТАТОРІВ І ПЛАГІАТОРІВ

Про реформи у сфері освіти усі ми наслухані, як кажуть, по саму зав'язку. Головне, щоб усі дванадцять років школярі «не протирали штани, а вчилися «як треба». До речі, багатьом майбутнім українським видатним ученим вистачало і десятирічної освіти, аби стати відомими у світі. Що ж, як кажуть, поживемо – побачимо, які сходи дадуть ці реформаторські посіви. Тим більше, що Закон «Про освіту» продовжують удосконалювати, причому на найвищому урядовому рівні.

Зокрема, з метою його «технічної адаптації», так би мовити, до реального життя, уряд ухвалив спеціальну постанову. І що ж нового, оригінального у цьому документі? Нарешті серйозно візьмуться за псевдонауковців, імітаторів і плагіаторів при виявленні інтелектуального шахрайства. Їх позбавлятимуть наукового ступеня.

Це що стосується нинішніх претендентів у кандидати і доктори наук. Але як бути із псевдонауковцями, які вже давно вкоренилися на науковому полі і висмоктали із державного бюджету чималі суми грошей і отримали інші матеріальні блага? Причому їх немало і серед колишніх політиків та урядовців, і серед нинішніх. Чи їх «академічна доброчесність», як сказано в постанові, не торкнеться?

І ще про одну серйозну реформу йдеться в урядовій постанові. Не знаю чому, але реформаторам освіти не сподобався термін «вищий навчальний заклад» (ВНЗ, виш) і уряд підтримав їх ініціативу, замінивши його на іншу аббревіатуру – ЗВО – «заклад вищої освіти». І знову напрошується народне прислів'я: «Як не києм, то палкою».

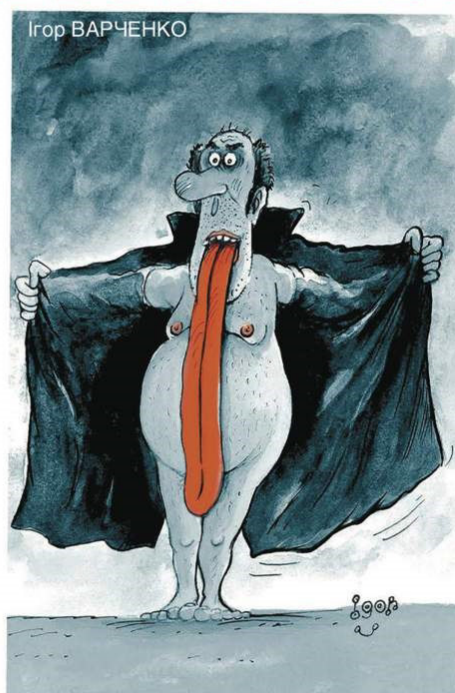
Яку користь для освіти і кому принесе ця гра словами, ніхто з урядовців із вищою освітою не запитав у авторів ідеї перейменування. Хоч інакше як словоблуддям імітаторів реформи це не назвеш. Тим більш прикро, що мова йде про сферу освіти.

**Не буде зиску від реформи
(Всі добре знають),
Якщо не смисли, лише форми
Змін зазнають.**

Чергував Панько **БЛОГЕР.**

Валерій МОМОТ

Де падає яблуко від яблуні? Та це знають усі, навіть діти: «Недалеко». Правда, інколи декому вціляє прямо в голову. Але тільки геніальні особи після цього роблять відкриття, як автор закону про всесвітнє тяжіння Ньютон. Більшість же після такого випадку просто лається або обурюється невідомо на кого.

Прислів'я ж «Яблуко від яблуні недалеко падає» не конкурує з Ньютоном, бо не має конкретного стосунку до закону всесвітнього тяжіння, а констатує зовсім іншу життєву закономірність: що нащадки схожі зі своїми батьками. Тобто в ньому є натяк на гени і хромосоми. І хоча народна мудрість – великий авторитет, однак у цьому разі вона теж здатна допускати помилки.

За прикладами не будемо далеко ходити. Звернемо погляд на колись нашу країну, де, як запевнялося, панував найпередовіший і найсправедливіший у світі лад, – Радянський Союз. І особливо наполегливим і несхибним у творенні того ладу був Йосип Сталін. Так би мовити, найкомуністичніший комуніст, якого й досі багато хто вважає мудрим вождем, геніальним керівником, організатором усіх і всіляких перемог, котрий перетворив радянську державу на одну з наймогутніших у світі.

А при чому тут яблуня і яблука? Ні, річ не про Мічуріна та його сад, який вождь дуже любляв. Відповідно до прислів'я, у Йосипа Віссаріоновича, як у найголовнішого комуніста планети, і дочка Світлана мала бути схожою на нього поглядами, прагненнями, уподобаннями, бо виховувалася саме в такому дусі. А вчинила навпаки, бо подалася з найкращої, найсправедливішої країни, яку створив і возвеличив у світі її батько, далеко за її межі, і зрештою опинилася у лігві найлютіших ворогів СРСР – у США. І поселилася там у капіталізмі, що найдуше загнивав.

Її дочка, себто онука Йосипа Віссаріоновича, Кріс Еванс нині живе в штаті Орегон і відома серед місцевих янкі як ворожка чи відьма. Одне з її пророцтв: коли в Росії зруйнують дідову дачу в Кунцево, то почнеться Третя світова війна. Мабуть, тому, заповзято борючись за мир, росіяни почали знову так шанувати Сталіна і пильно оберігати цю дачу – останній його прихисток.

Ну, випадок зі Світланою можна пояснити: жінка, сердечні почуття спонукали її до такого екстраординарного вчинку, пересилили комуністичну ідеологію і радянський патріотизм. Але не став продовжувати справу свого прадіда та відстоювати його геніальність серед нових поколінь колишніх радянських людей, а попросив політичного притулку у тих же таки Штатах і сталінський правнук Віссаріон Джугашвілі. І американці не пам'ятали зла, що Йосип Віссаріонович був їхнім лютим ворогом, і притулок таки надали. І після того у Нью-Йорку вже виросла ціла гілка роду Джугашвілі: сини Віссаріона Йосип та Яків.

І ці приклади зовсім не поодинокі. Микита Сергійович Хрущов теж був зятим комуністом. Таким, що заради марксизму-ленінізму міг розпочати ядерну війну, ледь-ледь стримувався, щоб не віддати команду військовим натискати червоні кнопки запуску балістичних ракет. Хоча, ймовірно, в останній момент перед цим і замислювався, що після виконання тієї команди і удару у відповідь не вціліє ні він, ні його родина, і взагалі навряд чи залишиться цю будувати найпередовіший у світі комуністичний лад.

Звісно, його син Сергій, як і належить, виховувався в дусі яскравого радянського патріотизму і вірності ідеям безсмертних Маркса, Енгельса, Леніна. Здобув і високе визнання: став доктором технічних наук, лауреатом Ленінської премії, Героєм Соці-

алістичної Праці. Та всупереч непохитним батьківським переконанням і виховним зусиллям найкращих вітчизняних вчителів і парторгів – теж опинився в стані заклятих ворогів комунізму і Радянського Союзу – в США, працює там професором, спеціалізується на дослідженні «холодної війни». Ця ж країна стала новою батьківщиною і правнучки Микити Сергійовича Ніни. Як професора університету в Нью-Йорку її вельми цікавлять проблеми становлення і функціонування диктатур.

Сталінський син Василь та брежнєвська дочка Галина лишилися вірними «своїй найкращій у світі країні», нікуди не виїжджали, бо наперекір різним ідеологіям, вченням та філософіям обрали рідне, традиційне російське захоплення – любов до сорокаградусних напоїв. Зате до Сполучених Штатів пролягла життєва дорога Тетяни – онуки брежнєвського наступника Юрія Андропова. Вона тривалий час жила там в курортному місті Майамі. Але, тяжко захворівши, повернулася в Москву, де й померла в 2010 році. Громадянкою США стала дочка колишнього головного ідеолога СРСР Михайла Суслова Майя. Вибрала саме той головний оплот імперіалізму для постійного місця проживання і дочка Михайла Горбачова Ірина. А от його внучкам Ксенії та Анастасії до вподоби більше припала Німеччина.

Ці приклади приводять до висновку, що давнє прислів'я потребує уточнення: «Чим вище яблуня – тим далі розлітаються від неї яблука». Але зразу ж виникає і заперечення: «А чому це не спостерігаються протилежні випадки, щоби хоч хтось із синів чи дочок американських президентів, англійських прем'єр-міністрів, французьких президентів чи саудівських принців емігрував жити в СРСР чи Росію?» Виходить, що в тих країнах яблука, як і належить, падають недалеко від яблунь. Схоже, що на теренах Радянського Союзу та Російської Федерації селекціонери на найвищих державних посадах вивели якийсь особливий сорт яблунь. У ньому плоди падають дуже далеко: залітають аж у ворожі сади. Зате ці вожді нас так палко закликали, навіть примушували любити тільки свій «радянський сад».

Валентин ПОСУХОВ.

ДАВНІ ГОЛОСИ ПРО НОВІТНІ ЧАСИ...

«Нашій правоохоронній системі поставлено важкий діагноз: вона бездіяльна. Там, де треба займатися захистом прав людини, розслідуванням резонансних вбивств і боротьбою з корупціонерами, силовики склали лапки. А де не треба, вони присутні. СБУ, розвідка, прокуратура, інші безпекові та силові органи займаються політикою, втручаються у виборчий процес, незаконно стежать за неугодними політиками і журналістами. Одночасно у людей зростає страх за власну безпеку.

Всі останні соціологічні опитування показують, що тривога за звичайну фізичну безпеку виходить в українців на перше місце. Немає довіри до правоохоронної системи. Немає відчуття захищеності».

Роман БЕЗСМЕРТНИЙ,
політик, колишній посол України в Республіці Білорусь.
(«Сільські вісті» від 27 квітня 2018 р.)

ВОВК ТА ВІВЧАРІ

Вовк, ідучи повз кошару,
Крізь тин заглянув на отару
І бачить, що в дворі,
Піймавши барана, спокійно вівчарі,
Линтвар* злупивши, потрошили;
Собаки коло їх ватагою лежать,
Всі дивляться і всі мовчать,
Коли б тобі на сміх одна хоть забрехала!..
Вовк думає: «Яка то правда в світі стала:
Який би гвалт і крик зробивсь,
Якби так коло барана я знаходивсь».

* Шкура.

Левко БОРОВИКОВСЬКИЙ.
(1806-1889)

Рубрику веде Валентин ШУЛЬГА.

Олександр МОНАСТІРСЬКИЙ

МАЛЕСЕНЬКЕ «О»

Татусь-академік
Студентові-сину
Втовкмачує в голову
Думку єдину:
— Як гризтимеш вперто
Граніти науки,
То станеш Ученим
З великої букви.

Хоч син головою
На згоду киває,
Та кожного разу
У батька питає:
— А що треба гризти
І думать про що,
Щоб стать олігархом
З малесеньким «О»?

Хтось влучно сказав: «Сім'я – то золотий підмурок суспільства!». Це вже потім, на тому підмуркові, надбудується все те, що далеко від золота лежало... А поки – як у тій жартівливій дитячій пісеньці: тато, мама, я – ось вам, люди добрі, наша лагідна сім'я! «Люди добрі», а точніше наші з вами не в тім'я біті предки, теж, треба визнати, без діла не сиділи і книші дарма не їли. Свій багатотисячолітній ексклюзив-досвід родинного життя-буття усистемили... в єдиний сімейно-побутовий файл-фольклор.

От і сипонули до нас фоліанти усної народної творчості: яка хата – такий тин, який батько – такий син. Або: у матусеньки Мелашки усі донечки як свашки!..

Проте пальму першості серед пошлюблених громадян, як на мене, тримає все ж таки саме оцей слоган: чоловік та жона – одна сатана!

А втім, якщо ця уявна надприродна істота так легко і без будь-яких юридичних на те формальностей єднає і душу, і тіло двох законаних сердець, то честь тій сатані й хвала! Позаяк дружна і міцна сім'я – то ще й запорука міцності самої держави!

...І нема чого зловтішатись! Як, приміром, це зробив нещодавно «Громадський контроль НАБУ», оприлюднивши через Facebook таку сентенцію. Цитую дослівно: «Давно не секрет, що майже усі працівники Національного антикорупційного бюро України були набрані не за професійними ознаками, а через кумівство, дружбу або добре знайомство з іншими посадовцями НАБУ».

А до всього сказаного долучили громадські контролери ще й детальний поіменний список-мартиролог посадових осіб, в якому хвацько розписали, хто кому і яким ребром ріднею доводиться...

А втім, посудіть самі...

З корупцією боротися – це вам не за святковим столом люля-кебаб наминати і байки один одному переказувати. Тут кадри потрібні не хухри-мухри! А такі, щоб – у-у-у! Щоб, значить, свої, що називається, в дошку, і щоб в усьому можна було на них цілком покластися... А де таких вірних та безвідмовних набрати? Дурних вже нема – свою голівоньку під корупційну кулю підставляти... Тож і доводиться нестандартним методом кадрову проріху латати. Хоча б так...

АНТИКОРУПЦІЙНА... МИША

– Галю, сонце ти моє хороше, ти мене чуєш?! Знімай фартуха, мий руки, бери трудову і катуй за мною на боротьбу!..

– То, може, і кума прихопимо?! – це вже із кухні дружина озивається. – Все ж мужчина... Десь колись і він підсобить...

І раціональне зерно в такому кадровому доборі є! Бо свій, як підказує прислів'я, коли не заплаче, то хоч скривиться.

Хто ж іще, як не свій, пупа власного за вас, борця, надриватиме? Ясна річ: тільки брат – за брата, кум – за кума, племінник – за рідну тітку, зять – за тещу дорогу, свекор – за невістку-золотце...

Ну, а від вас як провідного спеціаліста з антикорупційної справи хто біду відведе та хто своїм тілом у разі нештатної ситуації накриє?! Звісно хто – ота, що і в радості, і в горі тільки з вами... І з якою ви точно «одна сатана».

Хоча, якщо мислити стратегічно, сімейних виробничих традицій, здається, ніхто поки що в нашій країні не відмінює... Як на одному за-

СПАДКОВА ХВОРОБА

Підлітбк-син у батька Міші
Питає якомсь:

– Хочу знать,
Де, у якому виші
На корупціонерів вчать?
Довгенько батько морщив лоба,
Все підбирав слова:
– Це не професія – хвороба.
Спадковою бува.
Невиліковною, далекі,
Я перевірив на собі.

Микола КАПУСТА

воді спершу прадід із дідом виробничий стаж здобували, а після них на тому ж заводі батько із синами та дочками, а ті ще й із зятями рідними горба гнули та трудові мозолі на руках на сто років уперед набивали, то воно ніби так і має бути! Сказано ж: грійте, дядьку, чуба, аби ноги не мерзли...

Це, бачте, просто називається – сімейна трудова династія! А як на державній службі та ж сама трудова династія голову від стола теж удень і вночі не відриває, то їй одразу «кумівщину» шиють. Ще й в здирництві звинувачують, бо посадовий оклад рядового діловода НАБУ, виявляється, сягає не багато і не мало – до 40 тисяч гривень на місяць.

Та не будемо, рахуючи чужі трудовні, ні в кого розпалювати заздрощі. Риса ця за суттю своєю така ж мерзенна, як і та злощасна корупція.

Згадаймо краще народну казку «Ріпка». Пригадуйте, як різнопланова родина пересічних українців витягала на своїй грядці на світ Божий ту рекордно врожайну сільгоспкультуру?! До чого ж захоплюючий і повчальний сюжет... Дід за Ріпку, Баба за Діда, Внучка за Бабу, Жучка за Внучку, Мурка за Жучку... Тягнуть-потягнуть, а здолати, тобто – витягти, не можуть... Доки не підбігла ще одна родичка – Миша, та не вхопила Мурку попід боки!..

Е-ге-ге, а сімейний підряд – то велика сила! Так і хочеться декому на всі груди гукнути: «Ох і не кажіть, кума, та мені вже в Бюро на роботу пора...»

Максиміліан РІПАК-НЕПІДКУПНИЙ,
спеціальний спеціаліст
Перчанського Антикорупційного
Бюро, середній брат-прокурор
в законі.

Олег ГУЦОЛ

© OLEG GUTSOL - UKRAINE

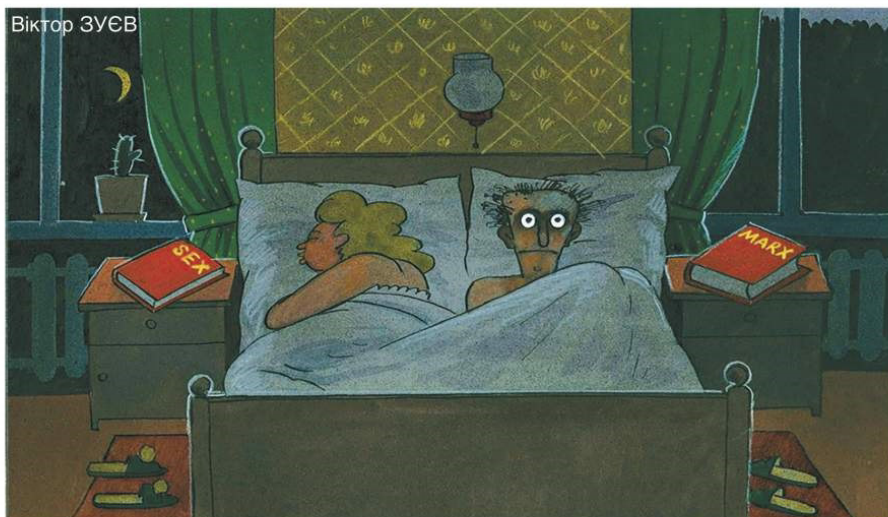
Сергій ФЕДЬКО

Валерій ЧМИРЬОВ

Віктор ЗУЄВ

БАЙКА

Левові ініціативи

Аби реформи набули належного ефекту, у лісосмузі старт дали «Пілотному проекту». Підігрівав суттєвий фактор: «сам Лев реформ ініціатор». Помпезно дійство почалось. Оповістили всіх на зборах: «Кротам – зі світлом жити в норах!

Сова надалі не вночі, а вдень повинна працювати – їй уночі належить спати і, заодно, хай сплять Сичі, а дятли – нишпорять в городі – довбати їм дерева – годі! Зайці, щоб гени освіжить, з Кролями вкупі будуть жити»... Тут Засць виголосив з пня (він чаркував десь аж півдня, тому й хоробрості набрався): – Це – не реформи, а дурня! Я на бойкот налаштувався! Лис гавкнув: – Раджу помовчати! Вже бачу: яйця курку вчать! Це – Лева ініціативи, яким нема альтернативи!

І в нас: амбітний керівник, щоб слід залишить після себе, впроваджувать реформи звик, хоча нікчемних їх – не треба.

Леонід **КУЦЬКИЙ**.
м. Вінниця.

НКРЕКПушна співаночка

ВОВЧИ ТАРИФИ

Аби не схудли грошові мішки, Нам олігархи і ділки З тарифами щороку Влаштовують черговий фокус. НКРЕКП вже котрий раз Паски затягує на шиях. Від цін на світло і на газ Народ по-вовчому вже виє.

Аркадій **МУЗИЧУК**.

ОЛЕГУ БАРНІ

Він перевершив всіх нараз:
Червоних, біло-синіх,
Отримавши команду «фас»
Прем'єра з-за трибуни виніс.

І вся партійна «Солідарність»
Аплодувала дружно Барні.
А звідси висновок один –
Кому ж насправді служить він?

БІЗНЕСМЕНИ

«29 квітня під час виборів до об'єднаних територіальних громад було спіймано на гарячому трьох скупників голосів».

Олексій Кошель,
голова Комітету виборців.

– Ти зараз хто?
– Я бізнесмен! – відповів
товаришу Семен.
– Ніколи не подумав би про тебе...
– Із чогось починати треба.
Я справу вдосконалюю твою –
На виборах свій голос продаю.

Уявіть собі таку картину: в просторій залі зібралися кілька десятків представників соціологічних служб і в 2-3 рази більше уповноважених від політичних партій. Зібралися не на ток-шоу чи просто на чергові посиденьки, аби одне одному компліменти говорити. Причина значно серйозніша і прагматичніша. Можна сказати – доленосна: йдеться або про благополучне політичне життя, або про несподівану й небажану смерть. Причому без ознак майбутнього безсмертя. А отже, не може бути ніяких похибок.

Не буду втомлювати вас різними загадками: і одні, й другі зійшлися на чергові... торги. А що тут дивного – сьогодні всі торгують. Хто трусами, хто красою, а хто й державними інтересами. І соціологи з партійцями не виняток. Бо не з'їв ти – з'їдять тебе. Ось така жорстока політична конкуренція. Як відбувається продаж-купівля? А дуже просто. Виступає, наприклад, представник солідної соціологічної служби й виголошує, що рейтинг партії «N», за її останніми опитуваннями, складає 25%. Тут бере слово головуючий і звертається до зали: «У кого більше? Раз... два...» – стукає молоточком. «30» – піднімається вгору рука власника соціологічного центру. Зал заціпенів у чеканні. «32» – піднімає руку вгору солідна дама з дипломом кандидата соціології з філіалу міжнародного інституту. «34» – перекикує її ще більш солідний чоловік із званням доктора соціологічних наук (представник кількох соціологічних центрів та інститутів). На цифрі «34» рейтинг партії «N» оголошується проданим... електорату. Але торги продовжуються. І триватимуть вони доти, поки соціологи не продадуть рейтинги всіх присутніх партій. Якими вони будуть – або самі про це повідомлять, або ведучі в найближчих випусках теленовин. І глядачі, нічого не підозрюючи, «куплять» ці рейтинги. Чи не правда, зручно: і на торгах не побували, і товар «придбали»? Причому безкоштовно. Я з вами лише частково погоджуюся, що офіційно й публічно подібні торги не мо-

жуть взагалі відбуватися. Звичайно, соціологічні дослідження та опитування, згідно з законом, проводяться, так би мовити, в закритому режимі й за технологіями, відомими лише спеціалістам. І в підсумку це має бути справжня, а не вигадана, не підтасована на угоду комусь, а тим біль-

ше – не куплена громадська думка. Але це теоретично. На практиці так звані соціологічні біржі існують, і торги, можливо, в іншому, ніж я описав, варіанті, – відбуваються. У протилежне не вірять сьогодні навіть школярі. Тому що в багатьох випадках соціологічні служби діють як бізнесові структури. Не випадково під час виборчих кампаній вони розмножуються, як гриби після дощу, культивуючи часто шахрайські методи. Можна їх зрозуміти: цей період і для них, і для рекламних агенцій свого роду «жнива». Тож для них чим більше дострокових чи позачергових виборів, тим краще. Ось тільки не завжди чесними й порядними можна назвати ці «жнива». Навпаки – лукавими й цинічними. Як з боку

тих, хто створює та продає рейтинги, так і тих, хто їх купує. Причому – за немалі кошти. Прикро, але окремі керівники соціологічних служб нічого поганого не вбачають у замовних опитуваннях, у нелегальній чи за контрактом співпраці з однією чи навіть із кількома політичними партіями, часто протилежними за ідеологічними поглядами. Більше того, непоодинокі випадки, коли «споживачі» рейтингів замовляють не соціологічні дослідження, а відразу результат. І краще всього – без похибки, яка в усіх без винятку дослідженнях складає, як правило, 2-3%. Звичайно, що така термінова послуга «сьогодні на сьогодні» коштує значно дорожче. Але це не лякає «покупців».

Усе це мені нагадує театр абсурду. Шкода тільки «глядачів» – так званий електорат. Тобто нас із вами. А з другого боку, всі ми не менш винні у тому, що подібні соціологічні шоу стають нормою нашого суспільного життя, і ми у них беремо участь. Часто віримо самі й переконуємо рідних, знайомих у правдивості тих цифр, що називаються на теле- і радіоканалах, друкують на шпальтах газет, – соціологи виголошують свої часто віртуальні показники, які в усіх бувають та дуже різними, то, як не дивно, майже однаковими. Так і напрошується думка про корпоративні інтереси та честь мундира.

Таке враження, що їм байдуже те, що ці неправдиві рейтинги, яким ще вірять значна частина суспільства, дуже дорого коштують країні в цілому та особливо регіонам, – коли нібито високореєтингові політичні партії та їхні представники насправді виявляються непридатними ні для законотворчої, ні для виконавчої, ні для політичної діяльності, крім популістського словоблуддя.

Веселим олівцем малював
Володимир СОЛОНЬКО,
а гострим слівцем віршував та прозував
Аркадій МУЗИЧУК.

наросані усмішки

БУДЕ!

До «нового українця» підбігає син:
– Татку, татку, а в Дмитрика Шевченка –
запалення легень!

– Базару немає! Завтра в тебе буде таке
ж саме! Ні, ще крутіше!

НЕ ВПЕРШЕ

Жених з хвилюванням звертається до
нареченої:

– Мила, ти вже не забудь, що говорити,
коли нас будуть вінчати.

– Та ти що, не переживай. Це ж мені не
вперше.

ДОПОМОГА

Ранок. Дзвінок у двері. Сонний чоловік
йде відчиняти двері і бачить – на порозі
стоїть... теща з валізами.

Німа сцена...

Потім чоловік оговтується і кричить
дружині:

– Маріє, вставай, допоможи з валізами,
тут твоя мати від'їжджає!

ПІДПИС

Футболіст:

– З одного боку, я можу підписати цей
контракт, а от з іншого – ні...

Агент:

– А з іншого й не треба. Там чистий ар-
куш.

ОБІЦЯНКА

Пацієнт скаржиться пластичному хі-
рургові:

– Лікарю, ви мені обіцяли, що я буду
схожим на Алена Делона!

– Все правильно. Він зараз теж старий
і хворий чоловік.

ЗБЕРЕГЛАСЯ

Теща відверто говорить із зятем:

– Коли я була молодою, шановний, то
була дурною, наївною і дуже негарною...

На що зять з посмішкою відповів:

– Мамо, ви чудово збереглись...

ЗУСТРІЧ

– Знаєш, Миколо, учора я підслухав,
що моя жінка домовляється з якимось
чоловіком про зустріч.

– І що ж ти зробив, Сергію?

– Нічого такого. Просто сховав її штуч-
ні зуби і вона не змогла вийти.

ПОРОЖНЕЧА

Один чоловік іншому:

– Коли від мене пішла дружина, вдо-
ма виникло величезне відчуття порож-
нечі... А колись скрізь стояли меблі...

Василь МОМОТЮК.

с. Росошани Кельменецького району
Чернівецької області.

Нещодавно театральний світ нашої дер-
жави спіткала неординарна подія –
Дніпровський театр драми і комедії че-
рез загрозу пікетування активістами моло-
діжного крила «Правого сектору» змушений
був скасувати виставу за п'єсою Лесі Укра-
їнки «Лісова пісня», яка мала відкривати
всеукраїнський фестиваль «Феєрія Дні-
пра». А все тому, що на погляд політично
просунутих та ще й національно схвильова-
них хлоп'ят ця «пісня» аранжована театром
із неприпустимо фальшивої ноти, адже
звучить російською. Тож, мовляв, маємо не
просто якийсь там лінгвістичний дисонанс,

з'ясування мовної ситуації у більш приклад-
ній манері. Заслужила ж Дніпровська муз-
драма своєю «упоротою» проросійськістю,
чого там!

Але, на щастя, все обійшлося. Повідом-
лення на театральній афіші про «Лісовую
песню» хутчій вибілили. Хоча це призвело
до того, що поряд більш вирізнялася назва
спектаклю «Ужин дураков» – одного із ба-
гатьох в репертуарі муздрами, поставлених
за п'єсами європейських авторів. Які, звісно,
йдуть не французькою чи українською, а чи-
сто російською – як от ця іноземна комедія
про вечерю не дуже розумних. Тобто фак-

ПОГЛЯД З ГАЛЬОРКИ

Театр Московського культуріату або «Ужин дураков» під російськомовним соусом

а справжню наругу над українською культу-
рою, – адже на 25-му році незалежності та
п'ятому році війни з російським агресором
не можна так нахабно паплюжити недореч-
ним перекладом один із драматургічних ше-
деврів України. Та ще й виправдовуючи це
турботою про совка місцевого розливу – рап-
том той відчує дискомфорт від рідної мови,
бо вона йому все ще видається мачухою.

Тобто трапилося те, що можна визначити
за допомогою назви однієї із багатьох ро-
сійських вистав, якими переповнена афіша
Дніпровської муздрами: «на всякого» теа-
трального, так би мовити, «мудреца» вия-
вилось «довольно» патріотично-молодіжної
«простоти». І не скажеш же, що правосек-
торна молодь впала тут у надмірний ради-
калізм. Адже пройшло більше року, як цей
сценічний заклад перекаваліфікували із теа-
тру російської драми імені Горького в зви-
чайну муздраму. Тож він мав би не цуратися
вітчизняної драматургії та рідної мови. Та
де там! Жодної вистави українською, жод-
ного вітчизняного автора, крім Лесі, якій, так
би мовити, поталанило в такий дивно-сов-
ковий спосіб.

Тож для національно налаштованої мо-
лоді із «Правого сектора» було достатньо
підстав не тільки для пікетування, а й для

тично маємо в Дніпрі театр, так би мовити,
московського культуріату.

На жаль, така російськомовна комедія з
українською драмою не тільки в Дніпрі. А
наведений тут випадок з «Лісною песнею»
лише висвітлив той повсюдний «Ужин дура-
ков», який набув розмаху справжньої оргії
на вітчизняній сцені. Погугліть щодо репер-
туару провінційних державних театрів і пе-
реконаєтесь, що там лише декілька жалю-
гідних відсотків – українська класика вікової
давнини, а все інше – якщо не європейське,
то російське. Причому відразу впадає в очі
майже тотальна відсутність сучасної україн-
ської драматургії.

Що ж до відтворення на сцені нашого сьо-
годення, то тут все банально просто. Поста-
в щось гостре та ще й соціально приперчене,
а воно у нас все таке, то цілком можна нара-
зитись на перекошені погляди начальства.
А то й отримати фінансового ляпаса. Тож
краще прикритись чимось іноземним та ще
й артистично випнути груди: мовляв, ми ж
такі глобально просунуті, митці сцени без
обмежень, лицарі культури без кордонів!
Ми ж не аби кого, а Шекспіра з МакДонахом
сповідуємо!

Цікаво, що в Росії, де теж із виставами
на сучасну тему не дуже, міністро путінської

Валерій ЧМІРЬОВ

культури Мединський зібрався зобов'язати тамтешні театри ставити вистави на сучасні теми. Мабуть, Шекспір з Макдонахом зі своїм загальнолюдським гуманізмом вже не дуже вписуються у світоглядно-кегебістські «скрепи» Володимира Володимировича. Тож можна уявити, яка там невдовзі з'явиться потужна драматургія во славу руського міра. А нам, мабуть, варто очікувати, що вона не забариться з'явитися на афішах українських театрів, безмежно толерантних до заперечної творчості.

Втім, у нас розраховувати на вгамування надмірних апетитів до чужої драматургії, мабуть, не доводиться. Хоча славетному «Голосу Майдану», міністру культури Євгену Ніщукі добре відомо, що навіть театральна високорозвиненій Англії довелося свого часу в такий спосіб рятуватися від застиглого прибуткової французької комедії. То що – «Правий сектор», прийди та наведи, бо більше нікому?!

Звісно, тут би патріотично спалахнути театральному середовищу, але де там! Воно чомусь переважно інертне. А якщо без евфемізмів, то загалом ватне до пінобетонної щільності. А інфантильні настільки, що навіть у протистоянні країни з російським агресором ніяк не усвідомить, що насправді відбувається на театрі війни, яка щоденно забирає життя і душі.

Адже ця війна тільки частково гаряче-вогнепальна. І велика від народу подяка тим театрам та окремим акторам, які відвідують наших воїнів на передній лінії фронту, ставлять концерти в шпиталях для поранених бійців. До речі, актори тієї ж Дніпровської муздрами теж брали участь у рамках акції «Український Донбас», виїздили з виставами в зону АТО – тож зараз дещо дивуються, що не так з їх перекладними «песнями».

Але ж в наш бік, панове, стріляють не тільки із «Буків» чи «Градів». Не менш небезпечною шрапнеллю накриває країну і брехливе російське слово. Бо ця війна ще й гібридна. Саме тому імперський режим Путіна надає йому особливого значення. Не тільки щоб збити українців з пантелику, посіяти сумніви та страх, але й не допустити зниження в Україні досягнутого за століття потужного зросійщення. Адже саме на цьому сприятливому для кремлівських шовіністів ґрунті

можна успішно впарювати в голови українців ідейки про єдиний народ, про ворожих власному населенню націоналістів та фашистську хунту в Києві. А головне – сподіватись якщо не на перетворення України в колонію, то взагалі на її повне поглинання.

Тож навіть їжаку має дійти, що для українського театру якраз в царині сценічного слова має пролягати головна лінія фронту. Але коли нещодавно знана українська актриса Ірма Вітовська заявила, що прийняла рішення грати свої ролі у виставах чи кіно лише українською, це не викликало помітного резонансу в театральному середовищі. І не в останню чергу через отой модний тренд «культури без кордонів».

Це ж треба впасти у такий світоглядний дальтонізм, щоб не відрізнити позитивне взаємопроникнення культур від імперської експансії, коли культура і мова постають в ролі колонізаторських інструментів! Вище вже наводився приклад, як англійці боролися від комерційної навали французької комедії. Але ж і французи, як відомо, дуже ревно захищають свій культурний простір, скажімо, від надмірного впливу Голлівуду.

То чи не на часі й нам відкинути страусину позицію щодо, наприклад, отого дикого оксюмору з відомим київським театром, який не тільки залишається театром російської драми, але все ще освячений ім'ям великої української патріотки Лесі Українки? Чи й взагалі унормувати появу на сцені російськомовних вистав?

До речі, всім відомо, чим закінчилося для того ж мистецького прошарку самої Росії (яка очолювала імперію за назвою СРСР) спробу жити, «под собою не чуя страны». Тож і нашим безмежно толерантним та гуманно-просунутим варто не забувати, що демонстративна відстороненість від боротьби з російським агресором на плацдармі культури цілком може забезпечити у майбутньому ще ті творчо-політичні «скрепи» на очах і вухах. А до того ж і статус національної меншовартості, щодо якої так барвисто висловився наприкінці життя «обаятельный» запутінець Табаков.

Доречно нагадати, що за часів радянщини прогресивних митців таврували «безродними космополитами» – хоча ті якраз і були зразковими патріотами. А тепер ось історія повторюється у вигляді фарсу – коли бага-

то хто в нашому театральному середовищі, забуваючи про власну країну та її мову, не тільки відверто позиціонує себе космополітом, а ще й хизується цим.

Але оскільки ці апокаліпсичні моменти описані тут для відродженого комедійного «Перця», то відразу треба зазначити, що з українською комедією у нас теж не менша драма. А то й взагалі трагедія. Достатньо сказати, що вже хтось жартома запропонував надати французькій комедії статус української національної. Адже із чисто українського у нас на сцені вічно відстрибує за цей жанр практично оті два зайці в компанії з Голохвастовим, про сучасну ж вітчизняну комедію годі й говорити. Не тому, що її немає, а тому, що її, так би мовити, «мають». По-різному, до речі.

Ось достатньо показовий факт. Років п'ять у нас проводиться комедійний конкурс «Га-ШоТю», який себе позиціонує міжнародним. Мовляв, не пасемо задніх. Цюправда, на цей конкурс почали злітатися переважно російські автори. І як результат – на конкурсі цього року перші два місця посіли російські драматурги і тільки третє дісталось аборигену із Коломиї.

Але не поспішайте звинувачувати автора в хуторянському жлобстві. Нетерпеливим я раджу подивитись на сайті драматургічної бібліотеки theatre-library.ru п'єсу «Смерть писателя» Михайла Коломенського, яка перемогла в номінації «комедія» на цьому «ГаШоТю». І якщо знайдете, що ця десятирічної давнини «ужасная драма», як її жанрово визначив сам автор (до речі, із життя британських підданих – агов, сер Шерлок!), має будь-яке відношення до комедії, то з мене тоді бочка англійського еля-«пивасика». А якщо врахувати, що й спеціальної відзнаки журі теж удостоїлась п'єса російського автора, то залишається оголосити цей конкурс всеросійським в Україні, а назву привести у відповідності до реалій – наприклад, «Га?Што?!Тю!!!»

Схоже, ще довго пригощатимуть нашого українського глядача «Ужином дураков» під російськомовним соусом. І під бурхливим, до того ж, аплодисменти з Кремля.

Гнат **БОМАРШЕ-МОЛЬЄРЧУК**.
с. Гончарівка Сватівського району,
що в Україні.

Начальнику Служби автомобільних доріг у Рівненській області Петру Удовиченку всю ніч не спалося. Він подумки обмірковував план тримання оборони під час можливих атак депутатів обласної ради.

Звіт про виконання Програми розвитку дорожнього господарства краю на 2017-й у частині здійснення контролю за якістю робіт він заздалегідь підготував, причини недоліків проаналізував, підперши їх незаперечними об'єктивними факторами.

Так, на сьогодні дорога Рівне – Сарни, міркував пан Петро, непроїзна. Але ж ямковий ремонт керована ним організація здійснила! Стільки вглипили підопічні в ті кляті окопи асфальту, важко й підрахувати. І відтинок шляху поблизу обласного центру в районі Житинського кільця нагадує місячні кратери. Однак ремонтники не сидять склавши руки. Бозна яку порцію того асфальту вліпили просто на бітум! Такі ж невідкладні заходи були вжиті і під час ямкового ремонту на автошляхах поблизу Любомирки, що в Рівненському районі, під містом Дубно, на Радивилівщині...

Та що поробиш, коли ті вантажівки день і ніч сновигають! Не переносити ж їх гелікоптерами. А лабораторія, що контролює якість ремонтних робіт, чом не працює? А біс його знає. Очевидно, ще не доросла до того, аби стати надійним партнером Служби автомобільних доріг.

Та й з тією проектно-кошторисною документацією на три ділянки дороги Рівне – Сарни досі клопотів по самі вуха. Як, власне, з тендерами на визначення виконавця ремонтних робіт на цих ділянках. Та колектив над цим думає, аж голови попухли.

А щодо ділянки автошляху Хиночі – Степангород, на ремонт якої виділялися державні кошти і до якої ще руки ремонтників не дійшли, то й тут немає причин для ремствування. Ген на межі Володимирецького та Зарічненського районів взагалі немає асфальтного покриття! Це можуть підтвердити водії маршруток, які відмовляються в цьому районі курсувати.

Звісно, треба визнати, що графіки виконання ремонтних робіт таки негативно впливають на якість асфальтоприпудреня. Підганяють так, що де там дотримуватися якихось встановлених норм. Ось у селі Полиці Володимирецького району спеціалісти Служби автомобільних доріг краю змушені були через це ямковий ремонт здійснювати гапалом, засипаючи вибоїни сумішшю піску та гравію та притоптуючи цю масу власними ногами! Адже ні техніки, ні асфальтних заводів японського зразка у підпорядкованій служби нема. Звідси і проблеми. Звідси той прикрий факт, що на вже згадуваній дорозі Рівне – Сарни і досі ведеться ямковий ремонт, пори обіцянку завершити його за якихось 20 днів. І дату завершення, очевидно, треба буде перенести вкотре, попри запевнення, яке я як керівник служби дав був колишньому голові облради, а нині депутату Миколі Драганчуку. Бо нічого доброго поспіхом не зробиш. Потрібна витримка, вдумливий підхід та ще чортзна-що.

Можуть закинути депутати і про те, що біля Дубенського цукрового заводу через відсутність світлофора гинуть люди. Згадають, напевно, і про відсутність дорожніх знаків у селі Малушка, які б обмежували швидкість руху транспорту, адже поблизу – школа. Бо письмово вже зверталися місцеві мешканці у Службу автомобільних доріг. Та через оті ремонтні гонитви хіба знайдеш час, аби хоч відписку стригнути?

Начальник поволі звівся з ліжка, витер полотенцем спітнілого лоба, взув капці і подивився у ванну приймати душ. Бо ж, як-не-як,

треба йти сьогодні на сесію обласної ради та звітуватися. І прохолода додасть сил та енергії депутатські атаки відбивати.

По дорозі до ванної зазирнув у дзеркало: майка і труси дещо зішмакалися, як ті дороги, але загального товарного вигляду не втратили. Це добра ознака. Прикрию їх новеньким блискучим костюмчиком – і дзуськи хто здогадається, в якому вони стані. А обличчя... Обличчя трохи підпухло. Від недосипання через ті виробничі справи. Його треба освіжити. Бо ж доведеться за трибуною стояти в депутатській залі, пояснення обранцям давати.

А тім – пальця до рота не клади. Особливо прискіпливим є голова Рівненської організації «АвтоЄвроСила» Руслан Левчик. Він накинеться першим, конкретні факти називатиме... А депутат Анатолій Алексай-

чук хіба за нього краший? Цей може навіть запропонувати ліквідувати Службу автомобільних доріг у Рівненській області і замість неї створити ремонтну бригаду з турків, які себе в краю вже зарекомендували.

А візьміть обранця Богдана Файфуру. Не людина, а шпичка! Так може штрикнути, що й керівне крісло доведеться залишити! До їхньої компанії слід віднести і депутатів Миколу Кучерука, Олександра Миська, Петра Мартинюка, Олександра Савчука, Тетяну Воронко... Вони добре знають стан справ із ремонтом доріг на місцях, бо там мешкають. Не те що я, керівник служби. Мене з обласного центру далеко не все можна побачити. Та й через оті окопи на дорогах хіба швидко дістанешся до проблемних місць?

Словом, треба готуватися до звіту з повною відповідальністю. Під колір костюма варто теку таку ж підібрати і зморшки на лобі домалювати. Аби голова облради Олександр Данилюк зглянувся на мої переживання та не поставив питання про звільнення мене з посади. Доручать виправляти становище на дорогах – а там побачимо, за які ямки і де братися найперше. Чи не за ті, що з'явилися на під'їзних шляхах до садиб депутатів?

Юрій **БЕРЕЗА**.

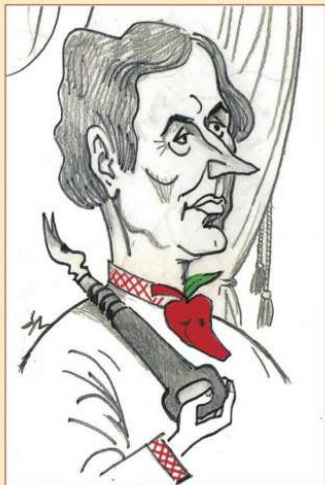
P. S. Так на сесії Рівненської обласної ради і сталося. Начальник Служби автомобільних доріг у Рівненській області Петро Удовиченко вислухав гостру критику на свою адресу і висновок голови облради: «Доріг немає!» – й отримав завдання усунути недоліки. Тим часом водії продовжують здавати на автошляхах області екзамен на вміння долати будь-які окопи Удовиченка.

– А на цьому відрізьку дороги у нас якраз і скінчилося фінансування...

Вітаємо ювіляра!

Дружній шарж Миколи КАПУСТИ

Анатолія НАУМОВА,
письменника-гумориста,
драматурга —
лауреата кількох конкурсів
комедій
із 80-літтям!

ПЛИН ЖИТТЯ

— Це всі до терапевта? — спитав я.
— Еге ж, — відповів він.
— Я на секундочку, — сказав я. — Мені тільки підписати.
— Мені, наприклад, теж тільки закарлючку поставити на бланку, — заперечив він.
— Та я цілком здорова людина! — спробував переконати його.
— А я, по-вашому, що — інвалід? — розпрямив він плечі.
— До речі, як людина, котра не має потреби в лікуванні, я біг підтюпцем повз і, згадавши про підпис, вирішив заглянути на секундочку...
— Можна подумати, що мене сюди на колясці привезли! — образився він.
— Я, бачте, теж пробігав повз.
— Ну, якщо ви так принципово ставите питання, — сказав я, — то я можу побігти й далі. А до лікарні якимось іншого разу забіжу.
— Ви гадаєте, я не можу обійтись без гнилої закарлючки? — затував він поряд зі мною також до виходу.
Ми дружно полишили територію лікарні і задріботили по бульвару Ювілейному.
— Яка могутня річ — біг підтюпцем, — набираючи темп, сказав я.
— Рух — основа життя, — піддав він обертів.
— Я частенько до обіду бігаю.

— Я теж, — запевнив я. — У магазин, пральню, дитсадок. Скрізь встигаю. Швидкість же! Ось і зараз треба негайно в магазин заскочити.

— Дивовижний збіг! — вигукнув він. — І мені треба м'яса на борщ купити... Дружина мені завжди каже: «Побіжи в магазин», «Побіжи»... Ви в «Ювілейний»? Там завжди хороший вибір...

Ми заскочили в «Ювілейний», купили м'яса і подались на ринок за петрушкою.

Потім понеслися через усе місто за квитками на хокей, дорогою завернули у безалкогольний бар і тільки опівдні знову затували по Ювілейному бульвару.

— Мені дуже приємно було пробігтися з вами, — кинув я йому, дихаючи глибоко і рівно.

— Я теж не забуду цю нашу спільну дистанцію, — не збавляючи швидкості, відповів він.

— Так, мало не забув, — видихнув я, коли ми пробігали повз лікарню. — Мені ж треба на секундочку до терапевта!

— Спасибі, що нагадали, — зраділо засопів він. — Мені теж необхідно побачити лікаря!

— Це всі до терапевта? — спитали ми.

— Еге ж... — відповіли.

...Юрбою у чоловік двадцять — всі, хто чекав прийому у терапевта, — ми побігли Ювілейним бульваром в місто...

Валерій ЧМИРЬОВ

Олег СМАЛЬ

Олег СМАЛЬ

Сторінку для дітей веде Олексій КОХАН

СОРОЧАЧЕ ІМ'Я

Хитра тітонька сорока
Зовсім не сорокоока.
Важить гном сорокопуд
Сорок грамів. А не пуд.

Зла осельня до знемоги
Дріботить сороконого.
Ось і має сорок «Я»
Це сорочаچه ім'я.

ВЕСЕЛИКИ

Ой радіє веселочка,
Намистами грає.
Повертають веселики
До рідного краю.

Випливають журавлики
Шнурочком нерівним,
Наче білі кораблики
В річках України.

Є принади і воленька
У теплому краї.
Та немає там доленьки,
Дніпра там немає.

ДИТЯЧА МОВА

Є у донечки машина
По-дитячому — «пишина».
А матуся ох та ах:
«Нумо, доню, по складах!»

Ось кажи: ма-ши-на».
Тужиться: «Ма-ши-на».
«Ну скажи тепер: машина!»
А дитина: «Мapiшина».

НА ПЛЯЖІ

«Ну й засмагла! —
Каже мама. —
Ти вже негритянка».
«Ні! — обурюється доня. —
Я — україтянка!»

ПОСИЛКА

Ми шлемо смачні гранати
Дядеві солдату.
Дядя буде гранатами
Танки годувати.

ЗАЯЧИЙ КАЛАЧ

Ох і весело купатись
У прозорому ставку!
Сохне донечка кирпата,
Мов русалка на піску.

Надивилися чимало.
Накупались досхочу.
Нам за це подарувало
Зайченя по калачу.

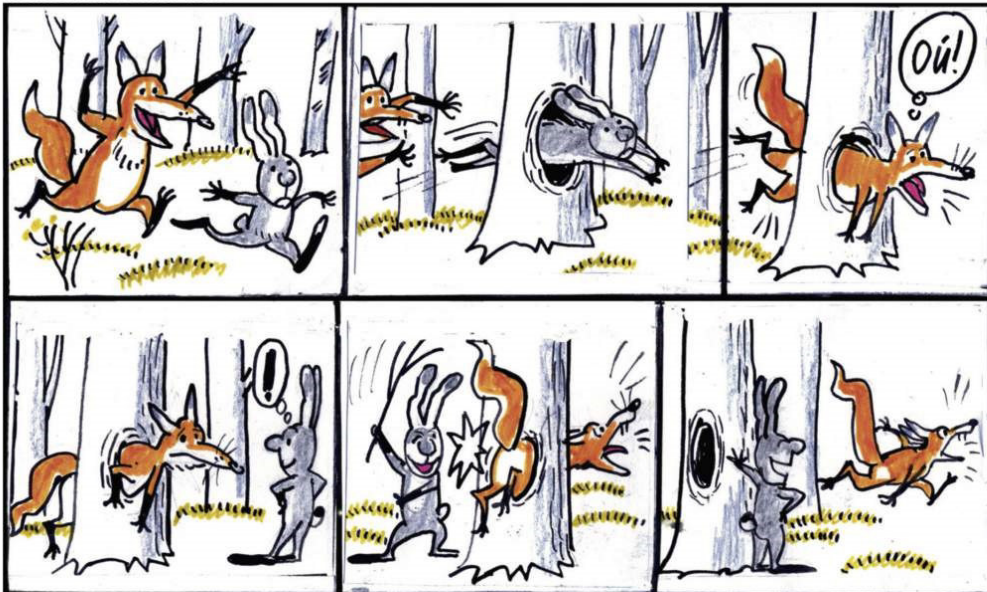
ОЛЯ І ДОЩИК

Оля, Оленька, Олюня.
Чапоньки, чап-чапки.
Жовта шапочка манюня.
Ціпоньки, курчатко!

Це не дощик нашу Олю
Доганяє шпарко.
Це на Олю в синій льолі
Впала з неба хмарка.

Петро ПЕРЕБИЙНІС.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Мер Шурупинська обома руками за процвітання малого бізнесу. Горою стоїть за торговців ношеним одягом.

Ні, Родіон Кіндратович не з обірванців, щоб одягатися в «секонд хенду». Його зарплата дозволяє купувати собі, сім'ї та родичам не тільки те, що треба, але й те, що хочеться. Навіть те, про що виборці бояться і мріяти.

Він категорично проти ідеї столичної влади повісити замки на крамниціях «другі руки», бо не згоден, що ті, начебто, з державою не діляться своїми доходами, заморські хвороби розносять, через них вітчизняна легка промисловість перетворюється на «важку».

— Марино, — натиснув кнопку селектора, — підготуй листа до Кабміну... Шурупинська міськрада категорично проти ліквідації у країні торгівлі вживаним одягом...

— Гаразд, — першою обірвала тривалу паузу помічниця.

— Не перебивай. І додай ще: біднота не купує штани у бутиках, а сновигає поміж розкладачок із вживаним крамом. Щоб такий контингент не світив голими задми, треба лишити у спокої цей бізнес.

— Як скажете... Родіоне Кіндратовичу, тутечки дивний відвідувач до вас пробивається. Ваші двері грудьми захищаю. А він руки простягає... То мені поліцію викликати чи як?

— Хай заходить. Я йому руки повідбиваю, щоб не совав куди не слід.

До кабінету влізло вайло, якому одвірки були завузькими.

— Так це ти, Закусило, бешкетуєш у приймальні? Забув? Я ж тобі заборонив з'являтися в міськраді. Ще ненароком хтось угледить. «Гострозорих соколів», знаєш, вистачає. У нашій ділі конспірація перш за все.

— Вибачаюсь! Нагальна справа, Родіоне Кіндратовичу. Наш з вами бізнес може накритися мокрим рядном. Я чув, влада хоче ліквідувати «секонд хенд». То ми з голоду попухнемо...

— Ти не слухай бабських теревень. Як працювали, так і працюватимемо. Ношеним одягом в Україні торгували і будуть торгувати.

— Зрозумів. Працюємо за звичною схемою. Я на гуртових барахолках підбираю новеньке шмаття. Як завше, гладжу, пришиваю яскраві лейбли і вішаю одяг «від кутюр» на трепелі у нашому бутику «El Zakusilo»...

— Звичайно.

— Круті покупці справляють собі обнови у нас за цінами паризьких салонів мод.

— Тільки не забувай, що товстосуми не летять в наш салон, як на розпродаж будинку моди Dior. То я їх туди спрямовую.

— Всіх? А я думав...

— Дурбецало, тобі думати шкідливо, — мер постукав пальцем себе по лобі. — Треба просто обслуговувати клієнтів.

— Я ледь не на вухах перед ними стою. Блузочок непевного кольору, майок з розрізами аж до пупа та джинсів виляючих набирають на десятки тисяч гривень. Виповзають із салону, нав'ючені кульками, як віслюк тюками.

— Правильно. Так і повинно бути. Я, як міський голова, людям, знаєш, добро роблю. Земельку під забудову виділяю, магазини в центрі в оренду на 49 років даю, приватизації сприяю... Народ хоче бути вдячним у межах розумного. Ото і відправляю у бутік всякої одежини купити на суму вдячності...

— А не простіше було б готівкою взяти і не перейматися утриманням шоу?

— Видко, тебе життя не навчило. Хабарем то називається і за нього можна одержати конфіскацію, етап і нари.

— А-а!

— Бе-е! За три гривні придбану «секондхендівську» кофтинку ти на вітрині виставиш, як від Chanel. І куплять її за шість тисяч «зелених». При чому, не торгуючись! І хто після цього посміє сказати, що я беру хабарі?

Володимир СУБОТА.
м. Харків.

Микола ЮРЧИШИН

ПОВІСТЬ ГІБРИДНИХ ЛІТ

(Літопис чергового смиренного ченця
Києво-Перчанського монастиря)

РОКУ 2018-го.

ОД СВИНЯЧОГО ПОЛКУ НЕ БУДЕ ТОЛКУ

Подільський парубок, він же юнак похилого віку, Ецько Погребещенський тривалий час приятелював із колишнім очільником харківської патрульної поліції Євгеном Мельником. Два роки тому Ецько вирішив провідати в одному з райцентрів Слобожанщини двоюрідного брата. Заодно по дорозі завітав і до давнього приятеля, хотів його пригостити вінницькою бурячанкою. Але керівник міської поліції так уже десь набрався, що їдучи на великій швидкості п'яним за кермом, не звертав уваги на перехожих. Того дня якраз випав дощ і, гасаючи автомобілем по вибоїнах, Мельник з ніг до голови оббризкав Ецька Погребещенського брудом, що той з переляку випустив банку із самогонкою і вибив чималий шмат асфальту.

«Оце так приятель! Щоб тобі в роті поприщило! — вилаявся подільський парубічко. — Я сам чоловік лукавий, обхитрити будь-кого можу, а Мельник, як з'ясувалося, — від лукавого. Лисом підшитий, псом відбитий».

Пан Ецько наче у воду дивився. Торік п'яний за кермом гнався Мельник із такою шаленою швидкістю, що ледь не позбивав пішоходів.

— Бач, який викрутень! — кричали одні.

— По кривому шляху поїхав! Свиня, та й годі! — вигукували інші.

Побачили в патрульній поліції України, що од «свинячого полку» не буде толку, та й потурили Євгена Мельника із займаної посади. Може, хоч так чоловік задумається, що перед законом усі рівні.

Та ось свіжа новина. Прес-секретар патрульної поліції України Яна Кутова повідомила, що «славнозвісного» экс-очільника харківської поліції знову затримали п'яним за кермом, але тепер уже в Святошинському районі Києва. Хоч він намагався втекти, чинив опір, поліцейським таки вдалося скласти відповідний протокол і направити до суду. Порушника ж відпустили.

Подейкують, що на радощах Євген Мельник підтюпцем побіг до найближчого шинку, аби запити новий скандал черговою склянкою оковитої.

(Далі буде)

Кажуть, що імператор всеросійський Олександр Другий настановляв високопоставлених підлеглих: «Писати треба так, щоб чернь не розуміла написаного». Так це чи ні – хай скажуть історики, архівісти та іже з ними. А нам, простим смертним, дав би Господь розібратися хоча б у написаному нашими рідними посадовцями...

У славному Запоріжжі навпроти універмагу «Україна», на площі Яланського, один із місцевих бізнесменів (він же – депутат міської ради) вирішив провести реконструкцію майдану та побудувати в парку торгово-розважальний центр. Законні чи незаконні документи видали йому на це в міськвиконкомі – хай розбираються компетентні органи. А ми – про інше...

Коли люди дізналися про ці наміри бізнесмена та міської влади, то й почали питати одне одного: «Навіщо нам отой торгово-розважальний центр? Ціни там будуть європейські, а наші зарплати й пенсії дозволяють хіба що як-небудь кінці з кінцями звести. Та й не до розваг тепер». А як ще й дерева почали в парку обрізати так, щоб вони швидше восхли, запоріжці вже не витримали, назвали це свавіллям. Бо, як відомо, Запорізька область посідає останнє місце в Україні за площами лісових насаджень. Місто Запоріжжя також зеленим не назвеш (виняток – острів Хортиця). **До норми озеленення в обласному центрі не вистачає ще 1000 гектарів лісових насаджень, отже, кожна деревина – на вагу золота.** Місцеві ж заводи щодня викидають в атмосферу тонни пилу й диму. Чим дихатимуть наступні покоління – невідомо. Тоді люди й створили організаційний комітет протидії реконструкції та будівництву. Написали звернення до влади, в парку розбили намети й стали чергувати, аби не дати знищити хоча б ті дерева, що залишилися.

Ваш покірний слуга мав честь одним із перших підписати те звернення. Там же дав точну домашню адресу, електронну пошту. І ось мене ошчасливили – з Департаменту архітектури й містобудування за підписом в.о. директора цієї установи Павла Назаренка надіслали відповідь аж на двох сторінках формату А4. Що я очікував прочитати? Чіткі конкретні відповіді на запитання й проблеми. Думав, вельмишановні посадовці напишуть, що цю ділянку отому бізнесмену продали на аукціоні, а законодавство не дозволяє без суду повернути її у власність міста. Гадаю, що й першокласником це було б зрозуміло. Натомість... Цитую за оригіналом:

«Департамент архітектури та містобудування Запорізької міської ради (далі – Департамент), розглянувши Ваше звернення від 19.03.2018 щодо незгоди з будівництвом торговельно-розважального центру на території, обмеженої вул. Незалежної України, вул. Лермонтова, пр. Соборним та розміщення на даній території ландшафтного парку, надає відповіді окремо по кожному запитанню.

Відносно зупинення будь-яких намірів щодо забудови території, обмеженої вул. Незалежної України, вул. Лермонтова, пр. Соборним, слід зазначити наступне. Законом України «Про регулювання містобудівної діяльності» визначено, що режим забудови територій, визначених для містобудівних потреб,

встановлюється у генеральних планах населених пунктів, планах зонування та детальних планах території. Забудова території здійснюється шляхом розміщення об'єктів будівництва (оце відкрили Америку! А я й не знав! – П.Ю.).

Відповідно до ст. 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Вичерпний перелік підстав для відмови у наданні містобудівних умов та обмежень забудови земельної ділянки встановлено Законом України «Про регулювання містобудівної діяльності». Відмова у наданні містобудівних умов та обмежень забудови земельної ділянки з інших підстав не допускається». Кінець цитати.

Признайтеся, шановний читачу, самому собі – таке накопичення статей, законів, витягів з інструкцій подається тільки для того, щоб ніхто нічого не второпав. Я – людина, яка має дві вищі освіти – насилу-насилу збагнув, що мені пишуть. Треба було, напевно, ще одну здобути, аби скоріше розібратися.

А ось ще одна гарна цитата з листа-відповіді: «Будівництво об'єкту передбачається в межах землекористування, на земельних ділянках кадастрові номери: 2310100000:05:009:0349; 2310100000:05:009:0327, наданих ТОВ «Ленд Дівелопмент» рішенням Запорізької міської ради від 24.12.2008 №62/131 в оренду терміном на 49 років для розташування багатофункціонального торгово-розважального комплексу на перехрещенні вул. Незалежної України (Сорок років Рад. України) та вул. Лермонтова».

Нижче пояснюють чиновники, чому відбувається незаконне (в цьому переконана громадськість міста) обрізання дерев до стовбура:

«Процедура видалення дерев, кущів, газонів і квітників на території населеного пункту визначається Порядком видалення дерев, кущів, газонів і квітників у населених пунктах, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 01.08.2006 №1045.

Відповідно до Положення про Державну екологічну інспекцію в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, затвердженого наказом Міністерства екології та природних ресурсів України від 11.08.2017 №312, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України від 04.09.2017 №1080/30948, державний нагляд (контроль) за додержанням підприємствами, установами та організаціями незалежно від форми власності і господарювання, громадянами України, іноземцями та особами без громадянства, а також юридичними особами – нерезидентами вимог законодавства безпосередньою законності вирубки, ушкодження дерев здійснюється Державними екологічними інспекціями в областях». Кінець цитати.

Сюди, мабуть, не вистачає тільки цитат із творів Леніна, Сталіна й Троцького!

Скажіть тепер, дорогий читачу, оці всі номери, параграфи, дати ухвалення наказів і їхньої реєстрації в Мін'юсті, цитування статей законів комусь потрібні?

Але і це ще не все. Нарешті дійшла черга в чиновницькому епістолярії й щодо знищення зелених насаджень. Ось що повідав мені його останній абзац:

«Згідно з Правилами утримання зелених насаджень у населених пунктах України, затверджених наказом Міністерства будівництва, архітектури та житлово-комунального господарства України від 10.04.2006 №105, парк є самостійним архітектурно-організаційним комплексом площею понад 2 га, який виконує санітарно-гігієнічні функції та призначений для короткочасного відпочинку населення. Розміщення такого об'єкту зеленого господарства на означеній у зверненні території не передбачено ані містобудівною, ані землевпорядною документацією».

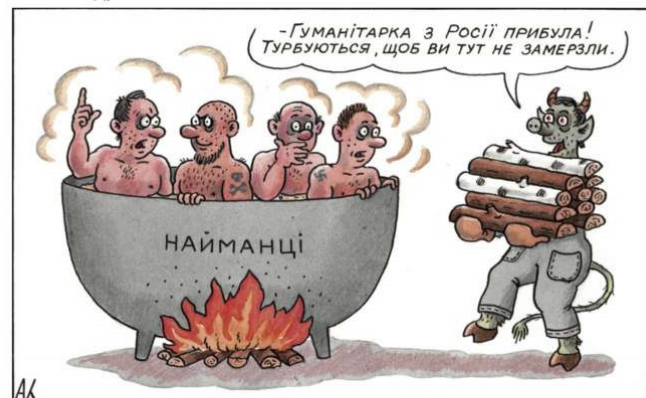
Як цікаво! Розміщення парку на тому місці депутати та посадовці ще не передбачили, а він, капосний, росте вже десятки років! Яке неподобство! Яке ж він мав право рости й усім (зокрема й чиновникам!) кисень давати? Геть з-перед очей! Щоб і духу його там не було! А те, що парк «виконує санітарно-гігієнічні функції», – кого турбує? Сотнею дерев більше, сотнею менше – від цього зарплата посадовців аж ніяк не постраждає!

Аби параграф було дотримано!.. А там – і трава не рости.

Пилип ЮРИК.
м. Запоріжжя.

перець на передовій

Олександр КОНОВАЛЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Анатолій ГАЙНО

— Пишуть про загрозу вторгнення російської армії...
— На наших дорогах вона й зупиниться!

Олексій КОХАН

У НЕРВОВІМ СТАНІ

Лист деєнерівського патріота

Я листа цього пишу
У нервовім стані.
Не відмовте, вас прошу,
У моїм проханні.

Добровольцем я пішов.
І скажу відверто:
За Ресею був готов
Битися до смерті.

Маріуполь захищав,
Упивався рогом.
Дві ноги до цього мав —
Тепер одноногий.

Мав квартиру і сім'ю.
Почувався буржуєм.
А тепер — вкраду — проп'ю.
Другий рік бомжую.

Патріот я з ДНР.
Контужений тричі.
Та не бачив дотепер
Путіна у вічі.

А хотів би хоча б раз,
Хоч оком одніньким:
Друге втратив за Донбас,
Тож — напівсліпенький.

Нехай їде якскоріш.
Не потрібна віза.
З кожним днем мені все гірш,
Можу дуба врізати.

РІЗНИЦЯ

Той, хто потім на Донбасі
Жити хоче,
Той не буде так «ковбасить»
Дні та ночі.
Руйнувати до основи
Свої хати,
Сестру рідну через мову
Убивати.
А батьків пускати по світу
Із торбами,
Щоб лиш бути самому ситим.
Біс із вами!

Аркадій МУЗИЧУК.

Сергій ФЕДЬКО

Фернан РЕЙНО

МОЯ ВІЙСЬКОВА СЛУЖБА

Коли мене після закінчення навчання в університеті призвали на військову службу й направили до казарми, там я зустрів багато цікавих молодих людей. Один із них закінчив торговельний вищий заклад, було також декілька інженерів з Гренобля, багато спеціалістів з електроніки, атомної фізики і був навіть один математик-теоретик.

Отже, всі ми зібралися у казармі. Розмови тут відбувалися з різних тем: Ейнштейн, Паскаль, Галактики, час і простір. Які тільки питання ми не обговорювали!

Я спокійно сидів біля стіни й читав літературно-розважачий журнал. Раптом помітив, що до нас біжить якийсь тип літніх років, дуже страшний на вигляд. Він вишикував нас на подвір'ї біля казарми й почав кричати:

– Гей, ви! Я ваш старший капрал й мушу навчити всю вашу банду! Будемо вивчати, що таке радар! Я втовкмачу це у ваші порожні голови, бо нашої армії потрібні фахівці! Тому що нова війна, на щастя, буде атомна!

Потім, зупиняючись на кожному слові, він почав пояснювати будову радара, про яку мав уявлення, можливо, ще зі шкільних підручників. Усі захопилися від сміху..

– Ст-рр-у-у-нн-ко! Гей, ви! Зараз я навчу вас розуму! Чи ви вважаєте, що уже все знаєте?

Він тицьнув пальцем у плече інженера з Гренобля, який стояв перед ним:

– Ось ти! Скільки часу потрібно, щоб охолонуло дуло гармати після пострілу?!

– Можливо, я помиляюся, але, мені здається... Секунди три!

– Ні! Ти!

– Вважаю, хвилин п'ятнадцять.

– Ні! Ти! – звернувся він до мене, коли помітив мою іронічну посмішку.

– Мене це зовсім не хвилює! І хіба це має якийсь значення?

– Як це не хвилює? Тобі що, все одно?!

– Так точно! Дуло може охолоджуватися стільки, скільки йому треба, головне – щоб гармати якомога довше мовчали.

– Я старший капрал і дуже не люблю, коли з мене глузують різні інтелігентики! Я вже двадцять дев'ять років капрал. І цього року можу вже йти у відставку.

– Це дуже слушне рішення!

– І таке мені говориш ти?!

Раптом він почервонів.

– Кр-рр-уу-у-гом! Кр-рр-о-ком руш! Раз-два! Напра-во! Руш!

І у цю мить я вигукнув:

– Стій! Раз-два!

– О-о-о! Сміливий хлопець! Відмінно! Хто кричав, негідники?!

– Досить, капрале! Вже дві години ми тупцюємо на плацу. Ви наказуєте нам «вперед», «назад». Особисто мене це дратує! Краще скажіть відверто, куди б ви хотіли, щоб ми пішли? І я вас запевняю, ми підемо достеменно туди. Чи не так, хлопці?!

– На живіт, на землю! Ля-га-й!

– Тут дуже брудно! Ми тільки вранці одержали форму.

– Ля-гай! На жи-віт!

– Слухайте, я буду скаржитися директору казарми чи, як він там зветься... Полковнику.

І я швидко попрямував до директора.

– Здрастуйте! – сказав йому. – Мені, певна

річ, не хотілося б вас турбувати, але, слухайте, тут на плацу знаходиться один тип, ви навіть не уявляєте собі, що він витворює. Він наказує нам: «Вперед!»... Ми, як барани, йдемо вперед, а він вертає нас назад: «Кр-рр-у-гом! Напра-во!». Він і сам не знає, що йому потрібно. Може, він психічно хворий? Мені здається, що буде краще, якщо ви його заарештуєте, інакше він кого-небудь пристрелить!

Директор казарми якось дивно подивився на мене й процідив крізь зуби:

– Вісім діб арешту!

– Я теж дотримуюся такої думки. Мушу вам сказати, що взагалі я – людина доброзичлива, але вважаю, що він ці вісім діб цілком заслуговує.

– Не він – ви!!!

– Що? Я?

– Два тижні арешту!

– Слухайте, шановний директоре, можливо, я вам погано пояснив...

– Чотири тижні арешту!!!

– Кому?

– П'ять тижнів!

– Я хотів спитати...

– Шість тижнів!

– Слухайте...

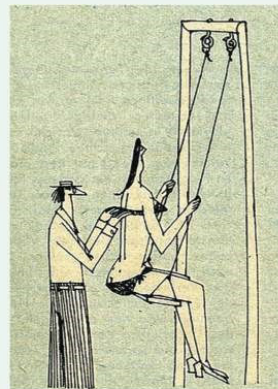
– Сім тижнів!

– Я краще піду.

– Дев'ять тижнів!!!

Внаслідок півгодинної розмови з директором казарми мене звільнили від військової служби за повною розумовою непридатністю...

Переклад із французької
О. КРОТКОВ.

Страшне перо не в гусака...

☉ Прийміть найщиріші новорічні вітання від нас – людей похилого віку.

☉ Багато років підряд збираю добрі врожаї картоплі й томатів. Як цього добиваюся? Секретів від людей не приховую – просто дуже їсти хочеться.

☉ Тримаємо ми все – корови, свині, кури, кролі, а ветлікаря в нас фактично немає пунтнього для людей.

☉ Я почула по радіо, та і в газетах писали, що тим, хто помер у 97-98 роках, дають якусь долю заощаджень. Чи правда це?

☉ Дорога редакціє! Допоможи навести на нашої фермі порядок із кражею молока.

☉ Дуже мене зобидив наш заводський ікономіст.

☉ Майже всі члени нашого товариства анкологіки. І сам директор також анкологік пропитий.

☉ Нас у мамі було восьмеро дітей, а оце перед Новим роком наша сім'я поповнилася іще на одного члена.

☉ Жалоба моя на бригадира тракторної бригади нашого ПТОПу. За мою правду-матку він часто мене матом криє, та все це я якось терпів, а ось не втримався, бо він обнаглів уже до ручки – прозвав мене Бен Ладеном. Терористом тобто. А який же я терорист? Я простий тракторист, який не терпить брехні й обману.

☉ Мій конфлікт з кооперативом «Реформатор» почався того дня, як я повів свою корову до їхнього бика. Цей бик за технікою безпеки не був готовий до такої роботи...

☉ Чоловік мій без тям втлюючись в жінку, яка має власне авто. Я не стала йому перечити – хай їде до неї, бо проти автомашини не попреш.

Повідомив Андрій МЕЛЬНИЧУК.
м. Київ.

Перчанський гороскоп на III квартал 2018 року

ОВЕН (21 березня – 20 квітня). У липні-серпні ви вирішите багато виробничих і ділових проблем. Можливе укладення договорів, підписання важливих паперів із обленерго та водоканалом. Вдалою буде поїздка і в газконтур. Здобутою інформацією залюбки ділитесь з народом, стоячи в черзі за пенсією. Словом, поширюйте в маси правду. Бо хто, як не ви?

ТЕЛЕЦЬ (21 квітня – 21 травня). Ваше працелюбство (риса, звісно, хороша, але коли перебір, то можна загримити до спеціаліста у білому халаті) охолодить хіба що літня злива. Але безвихідних ситуацій не буває. І ви теж не безнадійні. Просто страждаєте на трудоголізм. Якщо не хочете, щоб вухами пішла пара від закипання мізків, засмагайте наступний місяць не на роботі, а на пляжі біля річки, а ще краще лазурного океану. На хороший відпочинок ви не тільки заслужили, а й заробили.

БЛИЗНЮКИ (22 травня – 22 червня). Звісно, ви маєте почуття міри, але запихатися заварними тістечками на сніданок, обід та дві вечери, бо смачно, – це переб-б-б-бір!!! Рознесе як кавуна чи дино на баштані. Зрештою все одно, як той фрукт називається, головне, шановні, не втрачайте свого обличчя і залишайтеся завжди людьми.

РАК (23 червня – 23 липня). Ох і задуха! А чого ви очікували? Це ж не «Мерседес» із кондиціонером, а «козятинська» електричка. Людей – блблбу нідє власти. Сюди б директора «Укрзалізниці», щоб знав, як дбати про перевезення пасажирів. І тут ви правильно вчинили. По ділу, так би мовити. Сказати, що дорогою ціною для власного здоров'я обходиться поїздка на дачу, все одно що промовчати. Це треба тільки відчувати. Але той, хто, мов бджілка трудився на власній ділянці, все таки отримає заслужену компенсацію, коли взимку смакуватиме власноруч вирощеними й засоленими огірочками, картопелькою і запиватиме чаєм із неймовірно ароматним полуничним вареннячком.

ЛЕВ (24 липня – 23 серпня). Ваш терпець увірвався. І це зрозуміло, бо хіба можна далі вірити тим брехунам, що розтоптали надії та сподівання на краще. Однак ви, як натура сильна, вольова й цілеспрямована, здатні подолати роздратування і вистояти. А ще, як людина чесна, з незаплямованою репутацією могли б самі стати слугою народу. Не позбавляйте себе світлого майбутнього. Навіть небесні світила підказують про великі переміни у вашому житті.

ДИВА (24 серпня – 23 вересня). Купальник, окуляри, крем для загару ще не купили? Сьогодні, знайома казала, розпродаж у тому магазині, що на розі Веселкової та Абрикосової. Не забудьте й про уггі, влітку вони дешевші. А на зекономлені гроші придбайте обов'язково обновку благовірному. Тримайте марку дбайливої та люблячої дружини і вам це відгукнеться щедрими дивидендами.

ТЕРЕЗИ (24 вересня – 23 жовтня). Ех, до вашої інтуїції ще б трішечки рішучості, то можна гори звернути! Але не все так песимістично, бо кар'єрні вершини вам таки підкоряться. Ви будете на висоті. Та будьте обережні. Падати звітиди боляче і солома не завжди під рукою. На надійне плече колеж теж не надто надійтись: кожен із них спить і бачить себе на вашому місці. Але за правильно підбраною стратегією та створення дружньої атмосфери в колективі вас поважатимуть. Загалом буде все так, як ви сплануєте.

СКОРПІОН (24 жовтня – 22 листопада). Є загроза, що наприкінці літа ви посваритесь зі своєю другою половинкою. Ця ситуація порушить гармонію вашого внутрішнього стану. Тому, замість того, щоб безперестанку на когось скажитися, намагатися змінити чийсь поведінку, лаятися, ліпше сісти й гарненько покопирсатися в собі. Повірте, поглянути на ситуацію збоку й побачити власні недоліки здатен не кожен, але вам це під силу.

СТРЕЛЕЦЬ (23 листопада – 21 грудня). Серпень подарує неймовірні відчуття внутрішньої свободи і розкутості, ви відчуваєте впевненість у собі, радите життя. Вам ніхто не дорікатиме за немитий посуд і розкидані шкарпетки. Навпаки, дякуватимуть за турботу. Ваша чудова ідея відправити дружину на курорт зробить родину щасливою.

КОЗЕРІГ (22 грудня – 20 січня). Початок третього кварталу більш сприятливий період, ніж друга його половина. Можливі спалахи конфліктів між вами та домочадцями. А все через вашу впертість. Ну чому все тільки вам і вам, дайте й іншим трохи свободи ковтнути. А то від totalного контролю й армійської дисципліни вже кіт із дому втік. Спробуйте приборкати свої почуття і ви збережете все вам дороге.

ВОДОЛІЙ (21 січня – 19 лютого). Представники цього знаку активні й невгамовні. Вони відчувають приплив енергії, а тому будують нові плани, женуться за новими можливостями, хапаються за нову роботу. Все це принесе їм хороший прибуток, частину з якого обов'язково витратять на відпустку, яка не обійдеться без скутерів, бетменів, парашутів та інших цікавих речей.

РИБИ (20 лютого – 20 березня). Намагайтеся не втручатися у ризиковані ситуації, не робіть необдуманих вчинків і не приймайте поспішних рішень. Придивіться, прицініться, поторгуйтеся, обговоріть, ще раз добре подумайте, аби знову не вляпатися. А весілля можна й восени зіграти.

Гороскоп склала **ВАЛЕНТИНА ЮРЧИШИНА-СОНЯЧНА**, старший науковий співробітник Міжнародного Інституту правильних ясновидців-провидців ім. Ванги, кандидат-професор астрологічних наук.

Відповідь на хрестослів «ТРАВНЕВИЙ МУДРАГЕЛЬ», уміщений у «Перці» №5.

По горизонталі: 1. Тара. 3. Бас. 5. Краб. 7. Кавоварка. 9. Піс. 10. Мак. 11. Гараж. 14. Олово. 15. Апенкс. 17. Ранет. 18. Озеро. 19. Комар. 20. Драма. 23. Сет. 24. Тік. 26. Ротвейлер. 29. Арка. 30. ЕТА. 31. Агат.

По вертикалі: 1. Трап. 2. Ара. 3. Брова. 4. Сваха. 5. Кук. 6. Барк. 7. Кінотеатр. 8. Амперметр. 11. Город. 12. Ранка. 13. Жатка. 14. Око. 16. Сир. 21. Рівне. 22. Майка. 23. Сажка. 25. Кріт. 27. Ода. 28. Ера.

До відома авторів! Для отримання гонорару прохання разом із творами надіслати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера, вказувати дані паспорта, адресу. Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи й малюнки не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, редакція відповідальності не несе. Матеріали, позначені літерою «Р», публікуються на комерційній основі. **При передруку посилання на «Перець. Весела республіка» обов'язкове.**

Друк: ТОВ «Інтерконтиненталь-Україна» (Керівники: О. М. Дорошенко, В. О. Павловський), 01021, м. Київ, вул. Інститутська, 16, оф. 1/15. Свідчення ДК № 4562 від 13.06.2013 р. Підписано до друку 15.06.2018 р. Формат 70х100/8. **Замовлення** № 14369. **Загальний наклад** 17 696 прим. Виходить 1 раз на місяць. **Передплатний індекс** 97835. Ціна договірна.

ПЕРЕЦЬ

ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА • № 6(18) червень 2018

**КРИСЛОВЛАДНА ГРОМАДА
ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»**

ШЕФ-РЕДАКТОР

Василь СПОДАРЕНКО

Авторитетно керує

КРИСЛОВЛАДНОЇ ГРОМАДОЇ

ПРЕЗИДЕНТСЬКИЙ КОРПУС

Форма правління авторитарно-демократична

Юрко НЕДАЙМАХУ

(працює на авторитарних засадах

від півночі до обідньої перерви)

Георгій ВІДСЕБЕНЬКО

(працює на демократичних засадах

після щедрого обіду до півночі)

РАДА СМІХОВОЇ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ

Секретар Ради сміхової безпеки і оборони (РСБО)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Народний художник України

ПОСТІЙНИЙ ПОВНОВАЖНИЙ ПРЕДСТАВНИК

ПРЕЗИДЕНТСЬКОГО КОРПУСУ

в органах влади Веселої республіки «ПЕРЕЦЬ»

Володимир ЧЕПІГА

Лауреат численних літературних премій,

супермайстер сатиричного пера

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СМІХОВИЙ СЕКРЕТАР

Тарас КІНЬКО

Лауреат премії імені Івана Франка

Народний сміхотерапевт та мозкоправ

ВЕРХОВНА БАЛЯНДРАСНА РАДА

Головний Заводий Верховної Баляндрасної Ради

Олег ЧОРНОГУЗ

Заслужений діяч мистецтв України

Лідер жорсткої опозиції у Верховній

Баляндрасній Раді

Петро ПЕРЕБІНИС

Заслужений діяч мистецтв України

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ-КАРИКАТУРИСТІВ

Прем'єр-міністри образотворчих просторів

Веселої республіки «Перець»

Олександра ОКО

Заслужений художник України

Володимир СОЛОНЬКО

Народний художник Веселої республіки «Перець»

Валерій ЧМИРЬОВ

Народний художник Веселої республіки «Перець»

ДИПЛОМАТИЧНИЙ КОРПУС

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол України у Веселій республіці «Перець» в Україні

Анатолій ПАЛАМАРЕНКО

Народний артист України

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол Веселої республіки «Перець» в Україні

Евген ДУДАР

Заслужений діяч мистецтв України

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ОЧІЛЬНИЙ АГЕНТСТВА

«ПЕРЕЦЬ-ІНФОРМ»

Аркадій МУЗИЧУК

Лауреат численних літературних премій,

невтомний речник ВРП.

Заслужений журналіст України

НАЧАЛЬНИК ВЕРХОВНОЇ СЛУЖБИ БЕЗПЕКИ

ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»

Павло КАРАЛОВ

Заслужений працівник культури України

ПЕРШИЙ ПОЧЕСНИЙ ГОМОДЯНИН ВРП

Юрій ЦЕКОВ

Фундатор ВРП, історіограф української сатири і гумору

Засновник журналу:

ПП «Загальнополітичне видання «Сільські ВІСТІ»,

газета захисту селян України»

03047, м. Київ, проспект Перемоги, 50

(Керівник В.І. СПОДАРЕНКО)

Видавець журналу:

ПП «Видавництво «СЛОВО»

04060, Київ, вул. Ольжича, 29

(Керівник Є.С. ТЕТЕРЕВ'ЯТНИКОВ)

Видається з квітня 1922 року

Свідчення КВ №23040-12880ПР від 28.12.2017 р.

Телефон редакції: (044) 454-87-68

E-mail: perec2018@ukr.net

Поштова адреса для листів: Київ-03047, а/с-43

Літературний відділ: perets.vr@ukr.net

Художній відділ: perets.cartoon@ukr.net

В. о. головного редактора: Юрій ІЩЕНКО

Відповідальний секретар: Тарас КІНЬКО

Голова художньої ради,

головний художник: Анатолій ВАСИЛЕНКО

Редактори відділів: Сергій ПАЛЬЦУН,

Тимofій ПРОКОПЕНКО, Лариса ЧЕПІГА,

Ярослав ЧОРНОГУЗ

Художні редактори: Олег ГУЦОЛ,

Валерій МОМОТ, Сергій СЕМЕНДЯЄВ,

Володимир СОЛОНЬКО, Валерій ЧМИРЬОВ

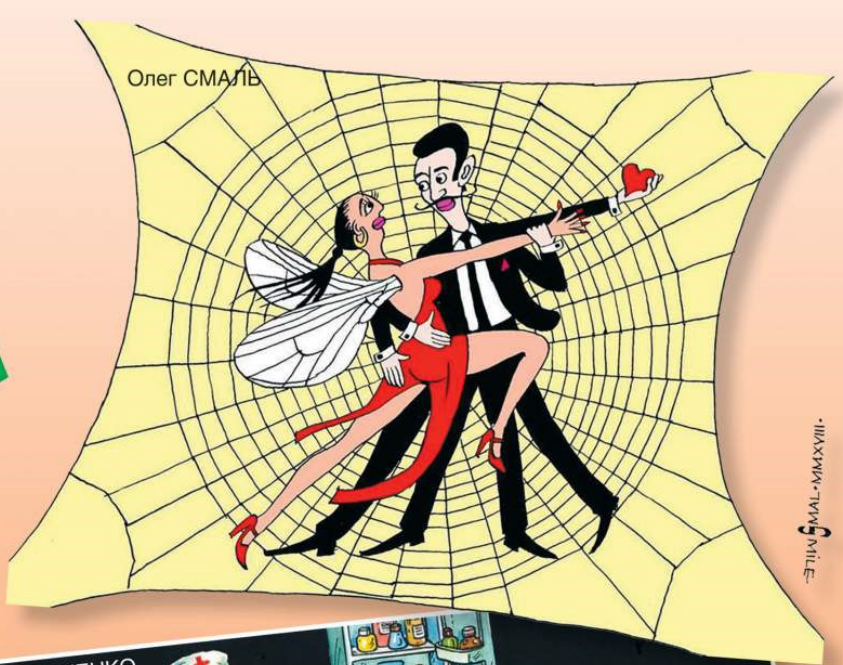
Юридичний відділ: Костянтин СУЛИМА

Комп'ютерна верстка: Валерій АРСЕНЮК

© Перець. Весела республіка. 2018

ЧОЛОВІЧА сторінка

Олег СМАЛІВ

ІЛІХІМІ-ТІМІ-МІЛЕ

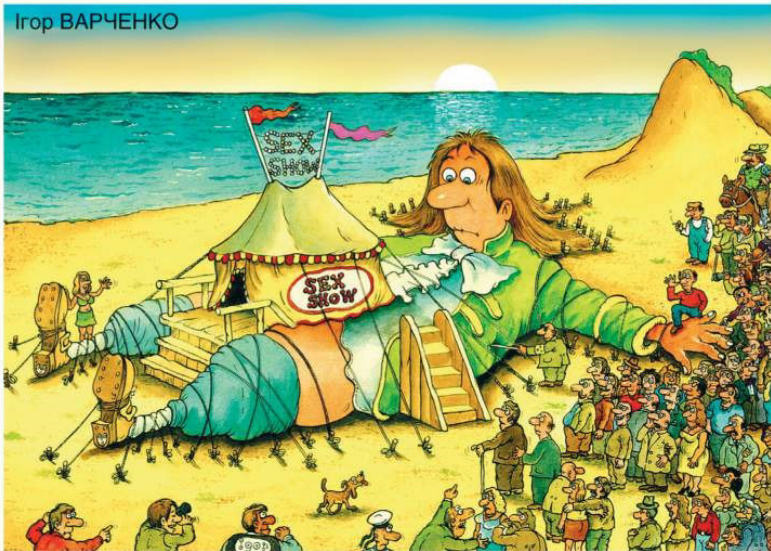
Валерій МОМОТ

Ігор ВАРЧЕНКО

Ігор ВАРЧЕНКО

Валерій МОМОТ

СМІХОВІ ПРЕФЕКТИ ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ ПЕРЕЦЬ ПО ОКРУГАХ:

Автономна Республіка Крим – вакансія
Вінницький – Леонід КУЦІЙ
Волинський – Василь СЛАПЧУК, Сергій ЦЮРИЦЬ
Дніпровський – Василь ШАРОЙКО
Донецький – Валентин ШУЛЬГА
Житомирський – Василь ДАЦЮК
Закарпатський – вакансія
Запорізький – Пилип ЮРИК

Івано-Франківський – Станіслав ГРИНДА
Київський – Володимир ЖУРБА, Віктор СЕМЕНЯКА
м. Київ – Григорій ГАЙОВИЙ
Кіровоградський – вакансія
Луганський – Павло КУЩ
Львівський – Олег КАЧКАН, Володимир ПАЛЬЦУН
Миколаївський – Василь ПІДДУБНЯК
Одеський – Дмитро ШУПТА
Полтавський – Павло СТОРОЖЕНКО
Рівненський – Юрій БЕРЕЗА, Василь ТИТЕЧКО
Сумський – Петро ТОВСТУХА

Тернопільський – Ярослав БОРСУК
Харківський – Микола ВОЗІЯНОВ, Володимир СУБОТА
Херсонський – Олександр КОНОВАЛЕНКО
Хмельницький – Олексій ТИМОЩУК
Черкаський – Сергій НОСАНЬ
Чернівецький – Флоріан БОДНАР, Олександр СВИНЦІЦЬКИЙ
Чернігівський – Сергій ДЗЮБА

Поштова адреса – 03047, м. Київ, а/с 43
Електронна пошта – perets.vlaskor@ukr.net